

SZEKERES KATÓ

Maruska sorozat

*TÖKÖS RÉTES
RÓZSÁVAL*

Dr Julesz János verseivel

I-II rész

Csak az olvasónak vicces

*A versek, versrészletek, Dr Julesz János -Medicina
Könyvkiadó ZRT (Budapest) által megjelentetett - kötete-
iből valók.*

*(A közzététel, a szerző, a kiadó engedélyével, és kívánsá-
gára került feltüntetésre.)*

Szeged

2011.

ISBN: 978-963-08-2988-5

A borítót tervezte: Szekeres Kató

Kivitelezte: Piroska Bätz

Lektorálta: Dr. Ene Lieber journalist

*Nyomda alá készítette: Korpa Zoltán
Kiadó: Planet Corp. Kft
Felelős vezető: Juhász Péter*

Kiadó: Planet Corp. Kft.

*Humor nélkül az ember megsavanyodik.
Sz. K.*

*Tudatában lenni annak, hogy tudattalan vagy, egy nagy
lépés a tudás felé.
Benjamin Disraeli*

Olvasása csak 16 éven felülieknek ajánlott

*Tilos a kiadványokat, vagy azok bármely részét sokszo-
rosítani, információs rendszerben tárolni, minden féle
formában sugározni, felhasználni, a szerző(k) és azok
meghatalmazottjai írásbeli egyetértése nélkül. A kiad-
vány védett.*

Igen Tisztelt Olvasók!

Részemről mindig megtiszteltetésnek veszem, mikor egy új könyv elkészül, és felkérnek, hogy írjak hozzá előszót. Elolvasom, átgondolom, és utána döntök, hogy teljesítessem-e, a kérést, vagy finoman visszautasítsam, mert ez utóbbi nehéz. De ha távol áll habitusomtól – ami ez esetben a lelki világot, lelki beállítottságom jelenti –, meg kell tennem, hogy nemet mondjak.

Higgyék el, nem könnyű előszót írni, mert ha a tartalom mindent közöl, akkor nem nagyon van mit hozzátenni. El kell olvasni, és bizonyára egyetértenelek velem. Ebben a könyvben az író, az ÉLET fonákságait világítja meg az olvasó számára, amire az életben sokszor csak legyintünk. A szereplőnek keserves, az olvasónak mulatságos. Csak azért, mert nem vele történt meg, vagy ha igen, akkor már fátylat boríthat rá, olyan régen elmúlt, csak a heg árulkodik a lelkén. A történetek szereplői természetesen mindig mi emberek vagyunk. Nők, és férfiak. Ezért, valaki(k) mindig magukra ismernek benne. Na és kinevetjük saját magunkat mind amellet, hogy örök tanulságul szolgálhat. Persze ez az írás nem tanmese, mégis figyelmeztető, sajátosság humora mellett.

Az író tükröt tart nekünk, amiben csak akkor látjuk meg magunkat, ha elolvassuk a könyvet. Gondolom, egyetértenelek velem, mikor azt állítom, hogy életünket kitöltik az intrikák, hazugságok, csalódások, kapzsiságok, pénzhajhászás, csak a szemnek szépnek tűnő –, és minden olyan nem kívánatos – dolgok, ami nélkül szebb lenne az élet. De hát, így kerek a világ. Ezért vannak, akik szövögetik a hálójukat, és vannak, akik belegabalyodnak. A mulatságos az, ha valaki magának szövi a hálót – akarva-akaratlanul –, amire nem is gondol. Ez utóbbinál, mindenki a saját kárán tanul.

A könyv nem csak humoros, hanem pajzán is, mint a híres professzor által írt, és itt mellékelte versek, amik azt bizonyítják, hogy minden ember -, foglalkozástól függetlenül - ugyanúgy érez, mint bárki más. Kesereghet, nevet, csúfolódhat, ironizálhat, magát és másokat kigúnyolhatja. Még akkor is, ha teszi ezt művészi fokon, antik görög római versformában. A foglalat csodálatra méltó, de a végeredmény ugyanaz. A bőréből senki nem bújhat ki.

Visszatérve a könyvre, és tartalmára -, ha ki akarnak kapcsolódni, és egy pár órát kellemesen szórakozni -, csak ajánlani tudom elolvasására. Garantálom, nem fogják megbánni, és mindig keresni fogják fenti író könyveit. Így legyen, és örülök, hogy megírhattam e pár sort.

Bätz Piroska 2011.

Médiendesign journalist

TÖKÖS RÉTES

A város villanegyedében lévő kettő – legfeljebb négylakásos – társasházak egymás után sorakoztak az utcában. Az addig szokatlan, modern építészeti stílusukkal, gazdagon díszített, csicsázott cafrangokkal, messze kiríttak a többi ház közül.

Jó hogy! Mikor egy lakáshoz több külső lépcsőt is készítettek. Kellemes látványt nyújtottak, az már szent igaz. Ilyen kis tető, meg olyan kis tető hozta zavarba a bámészkodót, ugyanakkor az irigységet is előcsalogatta a környéken lakókból.

Hát persze! Még a kapubejáró fölé is fedelet húztak. Másoknak meg, ha belekötött a szél a háztető héjazatába, leginkább beázott, mert nem tudta megjavíttatni.

A kivonult mester annyit kért egy pár cserép kiigazításáért, mint az egész tető beburkolásáért.

A vállalkozó természetesen mindig meg tudta indokolni a borsos számlát.

– Nézze uram! Ha apró a javítás, ha nagy, az állványokat akkor is össze kell szerelni – fogott a magyarázkodásba.

Nagyon úgy nézett ki, hogy a csomagolás többbe került, mint maga a benne lévő áru.

A megrendelő képes fele már teljesen félreállt a csodálkozástól, mert nem bírta felfogni, hogy például azt a pár cserepet miért nem hagyományos módon és egyszerűen teszik a helyére. Kimászik a szaki a tetőre, felhúzza, ami lecsúszott, aztán a lécben megakasztja. Ennyi.

Minek oda állvány? De hát, állványozással együtt többet lehetett felszámolni...

Szokássá vált ez a módszer az élet minden területén.

Kevés munkából sok pénzt kaszáltak a megritkított szakmák tudói, mert a fizikai munkát úgy megutáltatták a néppel, hogy mindenki jogász akart lenni.

Már Tiszát lehetett volna rekeszteni a jogi doktorokkal, de még mindig képezték őket, aminek az lett az eredménye, hogy az em-

berek megismerték a jogaikat, de a kötelességükre már csak a kirótt büntetés hatott emlékeztetőül.

Hogy mi a francnak, kellett a sok jogász, azt az oktatásügy sem tudta. De lehet, hogy nagyon is tudta.

A díszes – úgynevezett – társasházak arról is árulkodtak, hogy az építetők kihasználták minden tenyérnyi helyet, mert majdnem aranyért jutottak a területhez.

Mivel a telken meg az árán megosztottak, így bővebb keret állt rendelkezésre, magára a lakásra. Ezeket az épületeket leginkább modern családi házaknak lehetett volna nevezni, mert általában le- és felmenők lakták a másik felét.

Ezzel meg is oldódott a generációk lakásügye, és az örökösödés problémája is. Ezt a húzárvágást több szempontból is praktikusnak lehetett mondani, mert a felnővekvők, többnyire egy karnyújtásnyira éltek az életüket a felmenőktől, és mégis egy különálló lakásban. Összetartott a család. Már ahol összetartott, mert ismert a közmondás, hogy ember tervez, Isten végez. Továbbá nem tudni, hogy mit hoz a jövő.

Annak viszont nagyobb esélye látszott, hogy egy hagyományos, villa-szerű nagy családi házból mielőbb megszökjenek a gyerekek.

Leginkább itt is csak az okosok használták ki a tálcán nyújtott lehetőséget.

De ha nem rokonok lakták, akkor azonos társadalmi helyzetűek. Leginkább orvosok, ügyvédek.

Az ilyen társasház jellegű modern drága családi házak elkészítése, csak pénz kérdése lehetett.

Persze egy utca beépítését, összefogással teremtették meg, és nem engedtek maguk közé az úgymond „idegen” szemléletűeket, és rangon aluliakat. Még akkor sem, ha több pénzzel rendelkeztek, mint az ott építető orvosok vagy ügyvédek.

Minimum díszelegni kellett a név előtt a „dr” címnek.

Legalábbis az építkezés megkezdésekor. Ja, a magyar ember mindig adott a fűrmára. Akkoriban meg úgy hozzávágták egyesekhez ezt a címet, hogy nem kellett összetörni magukat érte.

És érdekes. Senki nem utasította vissza. Naná! A „dr” előke rangot jelentett tudás nélkül is...

A lakásokat viszont később már adták-vették, és felhígult az elit társadalom. Ennek nem nagyon örültek az eredeti „honfoglalók”, de mit is tehettek. Pénz beszél...Azért, eleinte tartották magukat.

Az első fecskéknek –, mint honfoglalóknak –, talán még hasznára is vált, hogy hasonzorúek a szomszédok, mert egyúttal a praxist a lakásban oldották meg.

Egy egész egészségügyi központ alakult ki priváte.

A környéket „dottóre tanyá”-nak nevezték el. Az adóhivatalnak is könnyű dolga akadt, ha csak *egy*, utcán kellett végig gyalogolni az adóellenőrnek.

Később az adózás is modernizálódott, haladt a korrallal, és nem izgult annyit az „adóalany”, mint mikor sorozatban „elfelejtett” számlát adni az elvégzett munkáról. Ajaj! Miből épült volna fel az a sok csicsás modern családi társasház olyan hirtelen?

A könyvelő is jól járt, mert egy utcából busásan megélt. Kézről-kézre adták az adózók. De csak az ügyes és „megbízható” könyvelőt!

Hát..., akinek nem jelentett gondot a pénz, az mindent meg tudott oldani. De a kégli is gyorsan elkészült –, akármilyen gazdagon tervezték. – Nem úgy, mint a hagyományos házaknál, meg a tömeglakásoknál.

Utóbbinál a *mester*, több munkát is felvállalt egyszerre, és bele is fogott mindegyikbe. Ha az egyiket munka- és napközben otthagya, a gazda sosem tudta, hogy merre jár. Addig malmozhatott a kezével, a gyomra meg liftezett az idegtől. Mert a szaki a másikba is, meg a harmadikba is belepiszkált. De az is előfordult, hogy lebonyolított egy gyors numerát.

***

Az egyik ilyen modern társasház egy lakásában lakott, és rendelt dr. Kézi Emil nőgyógyászt.

Kézi doktor nem válogatott a páciensekben, mert, akít nem talált figyelemre méltónak, az keményebben fizetett.

Neki kellett a pénz, (ugyanúgy, mint a többinek) és a konkurenciát csakis úgy tudta legyőzni, ha válogatás nélkül mindenkit fogad a rendelőjében.

Fiatal szemrevalót dús afrikkal, esetleg borotváltan, vagy vénecske fonnyadt testűt kopaszon, elegáns, vagy csicsás öltözékűt, bála butikos rongyrázót. Neki aztán egyre ment, csak pénzt lásson.

Kollégái eleinte tartózkodtak a társaságától, de őt nem nagyon izgatta. Annál inkább a fiatal pipik.

A páciensek megrohanták a doktor urat, mert gyorsan híre ment a városban, hogy végtelenül kedves, udvarias, és amúgy nem sajnálja a szót senkitől.

A nők, mintha egyben lelki atyának tartották volna, mindent kifeccsegték.

Hogyan csinálják, mint csinálják, akarják-e vagy sem, jól esik-e vagy irtóznak tőle.

A nőgyógyász mindenkit türelemmel meghallgatott, nem sajnálta az időt a vizsgálatra, legfeljebb dupla tarifát számolt fel. A várakozók nem lázongtak, hogy telik az idő. Ha valaki egyszer injekciót kért, annak minden alkalommal adott.

Hogy aztán a befecskendezett gyógyszer hatott-e vagy a *hit*, nem derült ki. Tény, hogy némely páciens még akkor is járt ellenőrzésre, mikor már nem is kellett volna.

Így aztán a doktor rövid idő alatt nagy kuncsaftkörre tett szert. Irigyelték is érte kollégái, de „savanyú a szőlő” szemlélettel úgy gondolták, hogy nem tud disztिंगválni. Ezért megtartották vele szemben a kellő távolságot.

Az orvosok is *általában* nem csak a pénzt konveniálták, hanem a nőket is. Természetesen a fiatal, csinos nőket. Ez magától értetődött. Bár akadt olyan is, aki tapasztalt érett hölgyekre bukott, mert szeretett játszadozni, szerette az izgalmat.

Kézi doktor ezen a téren sem válogatott.

(De ha nem szeretnék a nőket, nem mozdulna meg semmi a gatyájukban, hogyan is művelhetnék ezt a szakmát?)

Ehhez a foglalkozáshoz finom modor, intelligencia, és empátia szükséges. Vagy empátiás készség. Legalább mutassa, hogy együtt érez a beteggel.

Ezt a szakmát beleélés nélkül nem nagyon lehet művelni. Magánpraxisban.

Az állami... az egészen más.

A rendelőt, a doktor is a nagy lakás egyik szobájában alakította ki, és a páciensek az előtérben várakoztak.

Kezdetben a felesége asszisztált, de aztán elváltak ágytól és asztaltól, mert az asszonyból hiányzott a hivatástudat.

Főleg, mikor a speciális ágyon egyes kiterített páciensek tovább *hevertek* a kelleténél. A doktor ugyan nem léphetett akcióba, de némely vizsgálandó muff látványa láthatóan gyönyörrel töltötte el.

Az asszony rögtön vette a lapot, bár adott magának egy kis időt. Aztán megvonta, de akkor már a doktortól is. Annál is inkább, mert hiába stimmelt a rendelőben, mikor összefeküdtek a hitvesi ágyban, már nem muzsikált.

A feleség ezt nem tolerálta, de tudomásul vette. A doki egy ideig asszisztens nélkül dolgozott, mert részint a járulékokat nem akarta idegen után fizetni, részint meg – gyerek nem lévén – nem akarta magát lekötöni. Igaz, hogy mindent neki kellett elvégezni, még a sorban következő beteg beszólítását is. De megérte az a kis plusz feladat, mert legalább fel tudott készülni a következő betegtípusokra.

A fiataloknak „kezét csókolom”-mal köszönt, az idősebbeknek, szerényebb öltözékűeknek „jó estét”-tel.

Betege válogatta.

Az utóbbi módon köszönt bár kelletlenül, egy színes népi viseletbe öltözött – a szomszéd déli országból átruccant – „újmagyar” asszonynak is, mikor az belépett a rendelő ajtaján.

A doki úgy gondolta, hogy gyorsan behívja, eligazítja, mert a többi beteg elhúzódott tőle. Legalább hamar túl lesz rajta.

Mikor az asszonyosság színes szoknyájában belibbent, a doki megkérdezte, hogy mi a probléma. De meg sem várta a választ, máris küldte a klinikára.

Az asszonyoságnak nem akarózott menni.

– *Kezseid csókolom, csupidázom, ázsokat ott nem pártolnám.*

– *Aztán miért? Szakképzett kollégák, felszerelt rendelőkben látnák el.*

– *Hát, ellátni ellátnak azsok messire, csak nem segínek. Meg astán ást sé mongyák, hogy mennyi a lóvé. Én még csak nem ákarnám túlfizetni őket. Itt legalább tudom, hogy hátezszer forint, ástán egy fillérre' sé ádnék fölű.*

– *Azért ez nem egészen így van – próbálkozott a doktor, mert meg akart szabadulni az asszonytól.*

– *Hát hogy ván, csupidázom?*

– *Az attól függ, hogy hányszor jelenik meg a beteg, a rendelőmben.*

– *Mégjelennék én többsör is há kéne, csak mongyá meg, hogy mikó?*

A doktor nem értette az asszony erőlködését, így újból rákérdezett.

– *Tulajdonképpen mit akar?*

– *Hát csak ást, hogy né légyén mán több pulya.*

– *Miért mennyi van?*

– *Hát, ha összesámolom őket, meg ván ázs kilenc is.*

– *Ez igen! Maguk aztán bőven eleget tettek az állampolgári kötelességüknek – viccelődött egy kicsit az orvos.*

– *Né tessík mán mondani! Nem is tuttam, hogy ezs kötelesség. Estet nem monta azs uram. Ast hittem azsé csinája, me' sereti.*

– *Akkor is szép teljesítmény kilenc gyerek! – vetette oda a doki, mert szeretette volna már ajtón kívül tudni a nem kívánt pacienst.*

– *Jáj, kezseid csókolom, csumidázom, mi nem zsacsκόbá básunk, mint azs urak!*

Az orvosnak elege lett, mert kihallatszott a hangos szó, és a váróban már többen nevettek.

Próbált megszabadulni a nem kívánt páciénstől.

– Akkor is azt mondom jóasszony, hogy ebben az ügyben nem segíthetek, a klinikán meg ingyen kezelnék. Nekem nincs engedélyem ilyen beavatkozásra – próbált véget vetni a vizitnek.

– *Jájjj! – kezseid csókolom, csumidázom, akkó nagy bájván, me gyinne a többi assony is! Most is gyittek vóna, de azs uruk nem engette.*

A nőgyógyász megrémült, hogy hozzácsődül az egész település, és gyorsan megnyugtatta, miközben tuszkolta kifelé a nem kívánt páciénst.

– Menjen csak nyugodtan a klinikára, majd felhívom a kollégámat, hogy a legjobb tudása szerint lássa el magát is, meg a többieket.

– *Hálásan csókolom kezseid, csumidázom, álgya még magát a Devla –* czurikkolt kifelé az asszony, és a doki felsóhajtott, hogy nem kellett felfektetni a vizsgálóasztalra.

Kicsit melege lett a nem kívánt helyzettől.

Talán ez egy alkalommal kellett beteget elküldeni, egyébként tényleg nem szelektált.

Egy este, valami eszméletlen dögös nő keveredett a várakozóak közé. Bár nem tartozott a zsenge korúakhoz, de az orvos első látásra belezúgott.

Csilla, makkegészségesen vizsgáltatta meg magát, úgymond preventiált, de tulajdonképpen ápolói képzettsége miatt látogatta meg a városszerte híres orvost.

A nő, a szakmabeli állapotát azonban egyelőre eltitkolta. Illetve nem beszélt róla, mert nem is kérdezték. Aztán meg már azt gondolta, hogy felesleges is megemlíteni.

A doki először buzdította, és nem győzte dicsérni előrelátó, egészségmegőrző hozzáállását.

Mikor harmadszorra, negyedszerre jelent meg a vizsgáloban, a doktor tudta, hogy biztosra mehet.

Egy kicsit későn esett le a koppanós, de végül leesett. Csilla erre várt, és egy parányit rá is segített. Általában úgy toppant be a rendelési idő végére, amikor az orvos már mindenkit kiszórt. Igyekezett is a vizsgálatokkal –, ha gyakran kitekintve – a váróban meglátta a dögös nyuszit.

Csillát utolsónak hívta be, és aztán leoltotta a legtöbb vilanyt, csak egy kis lámpát hagyott égve. Aztán bezárta az ajtót. Még a telefont is kihúzta egy alkalmas pillanatban.

A nő kérdés nélkül feküdt az asztalra, de „elfelejtette” letenni a bugyiját.

A doki a szokásos módon a lába közé állt, és hirtelen meglepődött. Majd két ujját lassan, a bugyinak nevezett csipkés selymes csik alá mélyesztette.

A nő nem tiltakozott, csak titokzatosan mosolygott. Hófehér fogsora villogott, mint egy reklám. Szemeit összehúzta, bekapta a szája szélét, és úgy tett, mint aki csodálkozik. De, hogy min? Lehet, hogy ő sem tudta, hiszen annyira kiszámított minden mozdulatát, mimikáját, mintha egy felvevő gép előtt állt volna.

Nagyon tudott magával bánni, és ezen keresztül a kiszemelt áldozattal is. A doki nem számított kezdőnek, de ilyen bizsergést még soha életében nem érzett, mint a nő láttán.

Fogta a bugyinak nevezett akármi szélét, és lassan apródonként rángatta lefelé a hosszú – nyilván szoláriumban pirított – barna combokon. De nem húzta le teljesen, csak egy picit cibálta. Tovább lassított a huzakodással, és komótosan felfelé csúsztatta a kezeit, míg combtöbe nem ért. Ott ismét megállt, mintha megbénult volna a nyuszi szuggerálásától. Olyan élvezetet nyújtott neki a ceremónia –, amit mindig szeretett volna megélni –, hogy megfélelkezett mindenről.

A gyors numerák inkább ösztönét elégítették ki, mint a vágyait, amik természetesen a legtöbbször csalódottságot okoz-

tak. Hiába kapta ki az ifjú bombázókat, nem tudtak neki újat nyújtani.

– Mit szeretnél? – kérdezte gügyögve a nőt, aki a világ legtermészetesebb hangján válaszolt, mert egyfolytában azon járt az agya.

– Tökös rétest – suttogta száját csücsörítve, a vállát felhúzva az állához, és egy sokat ígérő pillantást vetve a férfira.

– Júúúj de édes vagy! És eredeti! Még ilyen nevet sosem adtak neki – kapott a csomagjához önkéntelenül is, majd egy parányi pusztit lehelt a selyem bugyi közepébe.

Csilla egy pillanatra furcsa arcot vágott –, amit a doki nem észlelt – de aztán gyorsan felfogta, hogy ez az apró félreértés még kapóra is jött. Így több ideje lett felmérni a helyzetet.

Csalódottságát lenyelte, bár azt hitte, hogy a doki elviszi vacsorázni.

Elképzelte magában, hogy a legelegánsabb éttermet választja, és történjék bármi, ő tökös rétest fog rendelni. És nem is egyet! Még akkor is, ha azonnal kell a séfnek megsüttetni, vagy máshonnan kell oda vitetni. Imádta a tökös rétest, és már hetek óta vágyott rá.

Bár, szezonon kívül járt az idő, de egy első osztályú étteremben ez nem lehetett akadály. Extrém kívánságok esetén, a vendég-látó egységek kisegítették egymást.

Mikor Csilla felfogta, hogy a doki teljes mértékben félreértette amit mondott, és úgy gondolta, hogy meghagyja ebben a hitben.

Világos volt számára, hogy csakis a farkával gondolkodik, mint általában a férfiak.

Azt is belátta, hogy még nem jött el az alkalom a vacsorameghívásra. Nem sietett. Aztán kicsit mérges is lett, de nem mutat-ta.

– Úgy látszik több időt és energiát kell a csalira áldozni, mert az „inatológus” gyalogolni akar a menő kocsi mellett – gondolta.

Ha barátnőjével beszélgetett, mindig úgy mondta, hogy „...megyek az inatológushoz...” – majd jókat mulattak rajta.

Altalában rejtvényekben beszélt, hogy ha valaki rossz néven venné, akkor ki tudja magát magyarázni.

Nemcsak a testével, a szavakkal is jól bánt.

A doki játszadozott. Belenyúlt a csipkés selyemcsík alá, és már el is felejtette, hogy valójában ő egy orvos.

Csilla hagyta egy ideig mikor rájött, hogy a dokit felcsigázza, ha néha összezárja a térdét, majd széttárja.

Egy darabig elszorakoztatta a férfit, de az utolsó pillanatban finoman – az egész felső testét előre tolva –, hosszú ujjával lefejtette combjáról a doki kezét.

Kecsesen lelépett a vizsgálóágyról, miközben kissé előrehajolva a férfi száját igézőn, és kitartón bámulta.

Ezzel a pillantással még a doktor lába ujjából is a fejébe kergette a vért.

Aztán a bordóra festett hosszú körmös ujjait, a felajzott férfi álla alá helyezte. De éppen csak hogy érintve.

– A folytatás legközelebb – gügyögte negédes hangon, de inkább suttofta a homályos szemmel bámuló férfi arcába. Majd felkapta kis kézításkáját, blézerét, és pillanatok alatt az ajtón kívül tipegett.

Hazafelé egész úton azon agyalt, hogy ezek után lesz-e még „legközelebb”?

– Meglátjuk, meglátjuk – ismételte, mert nagyon bízott magában.

Neki még minden sikerült, amibe belefogott.

Kitűzött egy célt, és azt rendszerint el is érte. Ez a kis – majdnem pásztoróra a dokival –, várakozását felülmúlta. Nem számított ilyen gyors előmenetelre. Ám nem is akarta elkapkodni, mert felmérte a férfi igényeit. Tulajdonképpen minden más-képpen alakult, mint ahogy gondolta, hisz elsősorban kimondottan ennél az orvosnál állás után szimatolt.

Bár a folytatásban is reménykedett, ezért hagyta magán a bugyinak nevezett selyemcsíkot. Csalinak.

Úgy számolt, ha csábosnak bizonyul, a másik hamarabb bekapja a horgot. Ő meg hamarabb is éri el a célját. Az orvos enyhén szólva csalódott, de annál jobban kívánta a dögös nyuszit. Természetesen Csilla ezt is akarta.

A doki, „tartalékolt” magának üres estékre bevethető spinéket, de most úgy gondolta, hogy pont ilyen nőre van szüksége, mint, akit nem kapott meg első alkalommal.

Társadalmi rang ide, társadalmi rang oda, az orvos is ember, és néha elereszti magát.

Főleg a sajátjai között.

Ha nőkről beszélgettek, előfordult, hogy egy-két ital után spinének „becézte” a nőket.

Ugyan miért lett volna különbség, mint bármelyik más átlagos férfi?

Csilla is úgy számított, hogy minden férfi egyforma.

A doki kissé bosszúsan vette tudomásul, hogy ezen az estén nem nyert –, amit egyébként nem szokott meg. Aztán levetkőzött, és beállt a zuhanyrózsa alá.

Fokozatosan hűtötte le a testét, mert elhatározta, hogy befejezi az értekezést, amit elkezdett a soron következő konferenciára.

De hiába „jegelte” a golyóit, nem tudott szabadulni a vágtyól.

– Holnapra kialszom – biztatta magát. Úgyis itt lesz két nap múlva, és akkor én leszek visszafogott – határozta el. Bár nem tudta, hogy miért is kell magát visszafogni, mert eddig soha nem tette.

Másnap mintha mi sem történt volna, folytatta a rendelést, de többször is nyugtalanul kikukucskált a váróba.

Csilla azon a héten nem jelent meg, de a következő, meg a rákövetkező héten sem.

A doki egyre jobban kívánta, és az utolsó est minden pillanatát, többször is végiggondolta.

Nyugodt időszakában már kimondottan mérgelődött, hiszen ő még soha nem kajtatott nő után.

Nem értette, hogy miért játszadozik vele a nő, mert azt már határozottan észlelte, hogy a gyeplőt nem ő tartja. Ez a szitu meg-

lehetősen zavarta, és sokszor nem figyelt eléggé a munkájára. Nem szeretett veszíteni.

Csilla, egyáltalán nem jelentkezett a dokinál, hogy folytassák, amit elkezdtek. Pedig megígérte, hogy a „*folytatás legközelebb*”.

Egy nő, az ilyen ígéreteket általában be szokta tartani, hacsak nem akarja a pasit lerázni. Ő nem akarta.

Csak éppen úgy okoskodott, hogy ha hetek múltán még mindig begerjed rá a doki, akkor van esélye. Akkor érdemes rá időt szánni.

Nagyon jól gondolta, és ügyesen szlalomozott. A vérében volt az egész női praktika. A teljes készlet, amivel biztosan ki tudta fogni a legnagyobb halat is.

A doki, egyre csak ostorozta magát, és meginvitálta egy fiatal nőismerősét, akivel korábban kavart.

Az aktus után csalódottá vált –, mint legtöbbször – pedig a helyettesítő nyuszit osztályon felülinek tartották. Ő mégsem kapta meg azt az élményt, mint amit az érett bombázó csillogtatott meg előtte.

Csilla állandóan ott motoszkált a gondolataiban még így is, hogy az életkora – a többiekhez képest – jócskán a javára íródott.

– Benne, van kellem! Nőies, és izgató – gondolt rá epekedve. – Nem úgy, mint ezek a napra kész libák – hasonlított egyre-másra, és álmában sem sejtette, hogy ez lesz a veszte.

Nem szövögetett ő terveket, de hát még nem is ért célba!

Kellemes estéket kívánt a dögös nyuszival, de egyelőre csak kívánta, és semmi több.

Azt hitte, hogy mindent tud a másik nemről, és már semmi újat nem képesek neki nyújtani, de kénytelen-kelletlen ismerte el magában, hogy tévedett, és egyre csak vágyakozott.

Várt, és vágyakozott, miközben haragudott a csinos fiatal pipikre, akik a vágykeltés terén a felét sem tudták, mint Csilla.

Fel sem villant az elméjében, hogy ez a játék is –, mint általában mindegyik – *kétszemélyes!*

Tipikus férfigondolkodás, de mit törődött ő a tipizálással.

Egzisztenciája árnyékában a tökéletes magabiztosságban ringatózott.

Magától értetődött, hogy kizárólag a saját élvezetét tartotta szem előtt, ezért eszébe sem jutott találgatni, hogy őt hová helyezik a nők, az ötös skálán.

***

Csilla érlelte a tervét. Hagyta hadd forrjon, és még csak nem is kíváncsiskodott. Elég tapasztalatot szerzett az életben.

Ezen az estén –, mint szokott – a barátaival üldögélt egy étterem teraszán, és élvezte, hogy valamennyi szem rászégeződött. Magas, vékony, de telt alakjára egy sötétkék-fehér – keresztbe csíkos – bokáig érő ruha feszült, külön kidomborítva vele izgató formás fenekét.

A ruha csíkozása más nőt összenyomott volna, de az ő magasságát kiemelte. A nem túl mély dekoltázsából elővillant természetes kerek alma melle, ami éppen olyan divatos színűre barnult, mint az egész teste.

Vagy nudin napozott mezítelenül, vagy a szoliban.

A körülötte ülőknek felhívta a figyelmét bámulatosan szép kezeire, hosszú ujjaira –, amivel elegánsan, mégis diszkrétén, de egyúttal jól láthatóan gesztikulált. Az ő kezei is ihletet adhattak volna egy festőnek.

Néha vállára érő haját igazgatta, hogy hattyú nyakát is megmutassa. Semmit nem hagyott ki.

Minden porcikáját láttatni kívánta, hogy a férfiak epekedjenek utána, a nők meg irigyeljék.

Visszafogottan beszélgetett, bár kihívónak, egyben szendének is látszott. Minden benne volt abban a nőben! Minden, amire azt lehetett mondani, hogy *nőies, és a férfiak álma.*

A sors úgy hozta, hogy Kézi doktor egy kollégájával véletlenül a terasz előtt sétált el, bár azt tartják némelyek, hogy *nincsenek véletlenek*. Nyilván lehet is benne valami. A doktor nem sokat adott az okkult tudományokra –, gyakorlati ember lévén – két lábbal állt a realizmus talaján.

De még a megérzésekre sem hagyatkozott, pedig ismét szíve hölgye járt az eszében, és nem is akart arra menni, csak valahogy odahúzta a lába.

– Üljünk már be egy kávéra – unszolta a másikat, aki már távozott volna.

Ne siess annyira! Olyan régen beszélgettünk – győzködte Kézi.

– De csak egy kávéra, mert vár a lányom, és hisztizik, ha egy pár percet is késem – adta meg magát végül.

A két férfi helyet foglalt. Az egyik nyugtalanul, a másik magabiztosan tekintett szét, hogy látnak-e ismerőst, mikor Kézinek megakadt a szeme Csillán. Szíve szokatlanul megdobbant –, mint kamasz korában az első szerelem lehetőségén –, és ettől hirtelen elpárolgott a magabiztossága.

A kolléga éppen arról beszélt neki, hogy családjával együtt a tengeren túlra utaznak, mert a gyerekeknek ott szeretnének egzisztenciát teremteni.

– Meglátod, hogy ez lesz a kiút, mert a jövő generációnak itthon nem terem babér.

Kézi nem nagyon figyelt a férfitra, de az utolsó szavakat még felfogta. Mint akit darázs csípett meg, rádörrent.

– Miket jósolgatsz itt? Ne haragudj, nem értem. Miért nem terem babér a gyerekeidnek?

– Te nem figyeltél a konferencián? Nem hallottad, mikor a recesszióról esett szó?

Csodálkozom, nagyon csodálkozom.

– Ugyan már! Mitől vagytok megijedve? Egy félreérthető jóslattól?

– Ez nem jóslat! De ha az, akkor be is következik.

Ez a baj veletek, hogy csak éltek a nagyvilágba, és néztek ki a fejetekből.

Belecsöppentetek a jólétbe, és azt hiszitek, hogy örökké tart – oktatta társát.

Kézi nem akart vele vitatkozni, mert minden idegszálával a megfigyelt nőre koncentrált.

– Te Balázs! Nézd csak azt a „csinibabát” ott középen abban a csikos ruhában! Úgy tökéletes, ahogy van.

A megszólított férfi kicsit elcsodálkozott, majd megfordult, hogy megnézzze magának a hölgyet.

– Na, ennek beszélhetek – gondolta, de ő is rendkívülinek találta az illetőt.

– Jó neked Emil! Nincs gondod sem asszonyra, sem gyerekekre. Szabad vagy akár a madár, csinosabbnál csinosabb hölgyekkel szórakozol – fakadt ki hirtelen.

– Te is megtehetted volna.

– Lehet – felelt kurtán és elgondolkodva társa.

De most már a családdal kell törődnöm – tette hozzá kötelessége tudatában.

– Annak is vannak az előnyei.

– Talán...

– Úgy nekikeseredtél, mintha bánnád a helyzetet.

– Neked volt igazad. Nem kellett volna olyan hirtelen megnősülnöm. Csak a lakás! Akkor nem kaptam volna ingyen lakást.

– Na, látod! Mindenben van jó is, rossz is.

– Milyen bölcs lettél. Neked is van lakásod, és nincsenek gyerekeid.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a gyerekek hátrálattnak?

– Áááá nem! Örülök nekik, és jó, hogy vannak. Nem is adnám őket semmiért.

De, nyilván fel tudod mérni a kettőnk helyzete közötti különbséget.

– Magányra vágysz? Mert egyszerre nem lehet mind a kettőt.

Balázs doktor bizonytalanul ingatta a fejét.

– Nem is tudom. Néha túl sok a probléma. Most is a gyerekek érdekeit kell nézni. Ezért költözünk.

De, hogy ott megfelelek-e az elvárásnak, és mennyire felelek meg? Vagy inkább mennyire tudom megszokni a körülményeket, fogalmam sincs – kesergett tovább.

– Azért gondold meg, hogy itt hagyod-e a docensi állást a jó fizetéssel, bevezetett páciensekkel – vetette oda hanyagul, mert nem nagyon bírta hallgatni a másik siránkozását. Közben intett, az ide-oda villogó pincérnek.

– Tessék parancsolni – hajlongott udvariasan a felszolgáló, a két elegáns úr láttán.

– Te valóban nem figyelsz rám! – tett szemrehányást kollégája.

– Dehogynem. Bocsáss meg, de rendelni szeretnék. Mit is kérsz még a kávékn kívül?

– Csak egy ásványvizet.

– Kérek két kávé, és két ásványvizet.

– Igenis. Azonnal hozom – ugrott készségesen a pincér.

– Várjon egy pillanatra. Rendelnék még. Látja ott azt a csíkos ruhás hölgyet?

– A pincér elvigyorintotta magát, mire a doki megrökönyödött.

– Ismeri talán?

– Sajnos nem – vált hirtelen beszédessé – de biztosan küldeni méltóztatik neki valamit.

– Honnan tudja? – meredt a pincérre Kézi.

Már bánta, hogy a felszolgálóval megosztotta gondolatait.

– Annak a hölgynek sokan küldenek italt, ha beül, de nem fogadja el.

– Óóó! – lepődött meg a doki – azért próbáljuk meg, hát ha ezt mégis elfogadja. Közben alig tudta titkolni örömét.

– Hogy te milyen romantikus vagy! Egy valóságos trubadúr – nézett rá társa meglepődve, és egyben irigykedve. Aztán elmerengve folytatta, mert nem bírta ki.

De hamar eltelt az idő! Régen még én is...áh, nem is érdemes rá gondolni.

A pincér megállt Csilla asztalánál, aki kérdően nézett rajta végig, miközben felemelte a fejét.

A délutáni Nap úgy megvilágította kreol bőrét, mintha azt kérdezné, hogy „ki merete rajtam kívül ilyen ragyogóra festeni az arcod”?

– Nem kértem semmit – szólt kissé távolságtartón, de a pincér eléje tett egy süteményes tányért villával. Aztán, mint egy bűvész, szinte elővarázsolta az addig látószögön kívül esett tálcát, rajta egy tökös rétesrel, és egy szál vörös rózsával.

Csilla egy pillanatra meglepődött, de nem mutatta. Továbbra is kérdően nézett a felszolgálóra.

– Egy úr küldte.

– Tudom. De hol ül?

– Önnel egy sorban, ide a negyedik asztalnál.

– Köszönöm – intett a pincérnek, aki nem akarta elhinni, hogy a nő elfogadja az ajándékot.

Szedte a lábát a pult mögé, ahol jól kinevette magát az ajándékon.

– Figyeltétek? Még, hogy egy nő vendégnek tökös rétest küldjenek mindenki szeme láttára!

Társaira is ráragadt a nevetés, bár alig értették, hogy mi ebben a nevetséges. Azért nevettek.

– Hosszú – mondta a pincér – majd műszak végén elmesélem. Sehoggy sem fért a fejébe, hogy ez a dögös csaj miért nem küldte vissza a tökös rétest, mikor annyi megvendéglést utasított el.

Mikor kiszórákozta magát, előbb a pult mögül leleskedett, hogy mi lesz a dolog vége. A szemét viszont, felszolgálás közben is rajta tartotta a nőn.

Csilla méltóságteljesen abba az irányba fordult, ahol az orvost vélte, és meg is látta. Találkozott a tekintetük, és Kézi újbab megdöbbenésére a nő, csak elegánsan biccentett a fejével. Talán egyedül a férfi észlelte, olyan diszkréten mozdította meg.

Asztaltársa közben elköszönt, és egyre társa helyzetét irigyelte.

A vendéglátó joggal hihette, hogy Csilla odaül melléje, de hiába várt. Szíve hölgye kéjesen benyalta a tökös rétest. Ajkát épp, hogy érintette a szalvétával, majd felállt az asztaltársaival együtt.

Méltóságteljesen felemelte a rózsát az asztról, lehunyta a szemét, és hosszan beszippantotta az illatát. Aztán csábosan a dokira nézett. Fejét kissé oldalra hajtotta a vállához, ami azt jelentette, hogy „...*értékelem az igyekezeted, de még szívatlak egy kicsit. Ezért hagylak itt, és nem ülök melléd*”.

Egyébként sem az én stílusom, csak a tökös rétesnek nem tudtam ellenállni...”

– A doki nem vette az üzenetet. Mindebből annyit észlelt, hogy most nem kívánatos a jelenléte.

Csalódottan nézett a bombázó után, és teljesen magába zuhant. Még szerencse, hogy kollégája korábban eltávozott, és nem látta a kudarcát. Ezt az elegáns és bántó visszautasítást.

Teljes égés lett volna, és pont akkor, mikor az ő helyzetét ecsevelte, mint irigylésre méltó életet.

Azt azonban fel nem fogta, hogy Csilla miért fogyasztotta el, a neki küldött tökös rétest.

Egyáltalán nem értette, viszont abszolút félremagyarázta magának a szituációt.

Még véletlenül sem gondolta, hogy imádottja egész egyszerűen megveszik a tökös rétesért. Ha meglátja, nem bír ellenállni.

Ő azt hitte, hogy arra az estére emlékezteti, mikor – szerinte – *tökös rétesnek nevezte a pajkost*.

Annyira megtetszett neki a nő „eredetisége”, hogy így kívánta rá emlékeztetni.

Csilla is így gondolta, ami számára ismét egy fejhossz előnyt jelentett.

– Mind egyformák vagytok! Csak ti hiszitek, hogy különböztek a másiktól – gondolta, miközben még egy utolsó elbűvölő pillantással búcsúzott.

– Ezután meg kell jelennie a rendelőmben! Meg kell jelennie! – ismételte magában Kézi, és szentül hitte, hogy így is lesz.

A nőben egyre erősödött a terve, és szélesebb körben érdeklődött a doki után.

Kíváncsi lett a szokásaira, hogy hol tölti a szabadidejét, hova jár szórakozni, vagy hol található a kedvenc helye.

Bár Kézit sokan ismerték, mégis nehezen szerzett róla információt feltűnés nélkül.

Egészen véletlen tudta meg, hogy gyakran látogat egy bizonyos éttermet, és innen már könnyebbé vált a dolga.

Barátaival, barátnőjével többször is betért – a férfi számára később ominózássá vált – vendéglátó egységbe. Leginkább beszelgetni, mert fogyasztani nem nagyon fogyasztottak, legfeljebb kávé, vagy ásványvizet.

Csilla nem szűkölködött anyagiakban, de a pénz sosem elég senkinek, bármennyi is áll rendelkezésre. Neki meg főleg, aki elvált asszonyként élt, és maga nevelte leánygyermekét. Még akkor is, ha komoly segítséget kapott a másik oldalról.

Sokan nem ismerték a családi körülményeit, mert nem beszélt róla. Csak azokat mesélte el, amik feltétlenül szükségesnek bizonyultak. Hiába kérdezősködtek, nem húztak ki belőle olyat, amit el akart hallgatni.

A hozzá közelebb állók azonban tudták, hogy egy jól menő ügyvéd elvált felesége, és csodálkoztak, hogy miért mentek szét. A nő, ilyenkor mindig titokzatosan mosolygott.

A férj másik városban élt, így a pletykáktól mindkettőjüket szerencsésen megóvta.

Csak Csilla legbizalmasabb barátnője tudta, hogy egy ügyvéd ejtette teherbe, és kényszerűségből házasodtak meg. A férfi,

örökös lelkiismeret furdalással megátkozott homoszexualitása mellett, egy kíváncsi és gyöngé pillanatában összeborult a nővel, aki őrá is kimondottan „utazott”. Nem kellett volna neki behálózni – főleg csellel. – Viszont, egyrészt később ismerte meg a férfi saját neme iránti vonzalmát, részint meg, elkápráztatta a vagyona. Az anyósék segítették jövődöbeli menyüket, mert azt remélték, hogy egyetlen fiuk elhagyja másságát, és ha megnősül, „normális” életet fog élni.

A legtöbb szülő nem tud belenyugodni az „Isten csapásának” tartott helyzetbe.

Mikor megesküdtek, az ügyvédet kemény szemrehányások között hagyta el legjobb „barátja”, aki után egyfolytában vágyakozott.

De a vér nem válik vízzé, és feleslegesen erőlködött.

Szülei kétségbeesése miatt *megpróbált rendes életet élni*, ezért engedett kérésüknek. Annál is inkább, mert Csilla már pocakjában hordozta a gyöngé pillanat eredményét. Az ügyvéd is azt gondolta, hogy sikerül „jó útra” térnie, mikor ismét öszszetalálkozott barátjával és újra fellángolt közöttük a szerelem. Alig várta az együttlétet, hiszen feleségével csak szenvedett, bármennyire is titkolta.

Bár az asszony nagyon is tisztában volt vele, hogy férje számára nem ő a kiválasztott, a válással várt még egy kicsit. Biztos akart lenni az állapotában, mert úgy gondolta, hogy megbünteti az ügyvédet, amiért eltitkolta másságát.

Nem is értette, hogyan gondolta a férje, hiszen előbb-utóbb kiderült volna a valóság.

– Talán jobb is, hogy időben tudomást szereztem róla – próbálta magát, és az anyósékat megvigasztalni.

Ennek ellenére, még nem határozott, inkább húzta-halasztotta a válást.

Őt is bosszantotta, hogy ennyire melléfogott, így munkálkodott benne egy kis bosszú.

Maga sem tudta, hogy mit tegyen, mert a férfi szülei imádták a menyüket, és majd kibújtak a bőrukából, mikor bejelentette, hogy terhes.

Férje, vegyes érzésekkel fogadta. A gyerekek örült, de tartott a barátjától.

A feleség számára akkor került napfényre a nagy titok, mikor egy délután váratlanul tért haza, és férjét ágyban találta a barátjával.

Az ő szemének elképzelhetetlen póz, és a férfiak közötti nemi aktus rögtön kijózanította, és döntésre készítette.

Olyan megalázónak tűnt számára a látvány, hogy egy pillanatig sem akart a lakásban maradni. Anyósáék legnagyobb kétségbeesésére beadta a válókeresetet, bár szinte az egész terhességi idő alatt velük lakott.

Az ügyvéd férj alkudozni kezdett, hogy ha nem teregeti ki a válás okát, megduplázza az asszonytartást.

Persze a „megcsalt” asszony ennyivel nem érte be, mert férje szülei is jó módban éltek, nemcsak a férj.

A dupla asszonytartás mellett kikötötte, hogy nyugdíjazásáig a férje munkatársaként legyen bejelentve, és fizesse utána a járulékokat, hogy megfelelő nyugdíjjal is rendelkezessen.

Nagy ravaszul, *nyugdíjas koráig* kérte, és nem a *nyugdíjazásig*, mert akkor már külföldön is kitolódott a nyugdíjas kor.

– Ki tudja mi lesz még, mire én nyugállományba vonulhatok – okoskodott, és nagyon helyesen.

Férje mindenbe belement, csak ne szellőztesse meg a válásuk okát, és közös akarattal döntsenek elhatározásukról.

Tulajdonképpen tőle ott is maradhatott volna a nő, és nem zavarja, ha barátot tart. Csak ő, a sajátjával élhessen – gondolta akkor.

Csillának esze nem volt hozzá, hogyan is képzelte a férje gyakorlatban ezt az ötletet. Undorítónak és visszataszítónak találta az ő habitusával.

Aztán végleg úgy döntött, hogy a válásnál marad.

Mikor a lánya megszületett, anyósáéknak kimondhatatlan örömet szerzett.

Azzal is kedvezett nekik, hogy György nevű fiuk után, az unokájukat Györgyinek nevezte el.

A nagyszülők – telve a lelkesedéstől –, kezdettől fogva Gyurinak hívták a kislányt.

Tartotta velük a jó kapcsolatot, és megállapodtak, hogy az unoka legalább annyi időt tölt náluk, mint az anyjánál. Aztán szinte a nagyszülők nevelték teljes egészében. Így ő „szabad” lett, de gyakorolhatta anyai szerepét.

Többször ott tartózkodott a lányával együtt, csak később hiányzott neki a nagyváros, a barátok.

A férj szülei, egy megfelelő lakást vásároltak a kislány nevére, ahol az anyját élete végéig hasznélvezeti jog illette meg. Kaptak egy márkás autót is, hogy ne legyen gondja, ha a gyereket ide-oda szállítja. A férfi szülei titokban arra gondoltak, hogy egyszer...talán...megváltozik a fiuk, és újra összehozza őket a sors. Hiszen eleinte kedvelték egymást.

Az elvált férj, hálásan köszönte meg szülőknek, hogy gondoskodtak Csilláról, és a gyerekekről. Még így is, hogy kevés ideig éltek házassági kötelékben.

Leginkább volt felesége diszkrécióját értékelte.

A gyerek jöttének aztán ugyanúgy örült, mint anyja, és apja, bár homoszexuális partnere előtt egyértelműen restelkedett.

Mikor elváltak, a férfi legelső dolgának tartotta, hogy barátjával végleg összeköltözzön.

A szülők azzal vigasztalódtak, hogy egy, férfival beérte.

Végül úgy nézett ki, hogy mindenki megkapta a maga részét....

Csilla a busás juttatás fejében hallgatott, és azt remélte, hogy volt férje nagyon sokáig fog élni.

Mindig kedvesen és megértéssel érdeklődött felőle, hogy tisztában legyen kettejük mindenkori anyagi helyzetével.

Mikor a lánya olyan idős lett, hogy a nagyszülőkre rá merte bízni, beiratkozott az orvosi egyetemre.

Többszöri halasztás mellett is elmulasztotta az utolsó vizsgát letenni. Arra azonban ügyelt, hogy a határidőből ne csússzon ki.

Talán, egyedül mondhatta magáról, hogy „*hosszú egyetemi éveim alatt*”...

Még nem sikerült kész orvosnak lennie, de amit megtanult, azt hasznosította. Alkalmanként ápolónőnek helyezkedett el fél műszakra, csak úgy kedvtelésből, hogy ne essen ki a gyakorlatból.

Az elvált feleség úgy élte az életét, ahogy neki tetszett. Megelégedéssel, lazán, könnyedén.

Elegánsan öltözködött, sok szabadidővel rendelkezett, és általában azt csinált, amit akart.

Senki nem pattogtatta, nem parancsoltak neki, akkor jött, és akkor ment, amikor akart.

Ha valamire megfájdult a foga, volt anyósáék egy szóra megvásárolták. Nem fukarkodtak, mert úgy érezték, hálával tartoznak egykori menyüknek, amiért megpróbálta a lehetetlent, és meg is ajándékozta őket egy unokával.

Ezt senki, de senki nem tudta volna utána csinálni.

Csilla akkor is látogatta őket, mikor Györgyi középiskolába járt, és már vele, az anyjával lakott. Kéthavonta valami apró figyelmességgel állított be, amit anyósáék újabb ajándékkal hálaáltak meg.

A jó kapcsolatot figyelmességgel erősítette.

***

Kézi, már majd megveszett a nőért, és hajlandó lett volna magához meghívni, de nem adódott rá alkalma.

Többször látta szíve hölgyét kedvenc étterme előtt elsétálni, de mire felállt, a nő eltűnt.

Szaladni még sem akart utána.

Aztán egyszer kedvezett neki a szerencse, mert Csilla a társasággal hamarabb ült be az étterembe, mint ő. Odalépett hozzájuk, és meghívta az állandóan rendelkezésére álló asztalához.

Szíve hölgye, társasággal múlatta az időt, nem úgy, mint Kézi doktor. A meghívást nem tudta elutasítani, mert a doktor határozottan ragadta meg a kezét és a székét, hogy udvariasan felsegítse.

Kissé zavarba jött, de aztán magára talált.

Elnézést kért a társaságtól, miközben bemutatta a doktort.

A többiek látták, hogy magánjelleget a téma, így nem verték bele az orrukat kettejük dolgába.

A doktor a szokott asztalánál kihúzta a széket, majd a nő alá tolt. Ő is parádézott.

Csilla azt gondolta magában, hogy ehhez van szokva, de nem mondta ki.

Mikor a szmokingos pincér odament hozzájuk, a doki emlékeztette.

– Főúr, a megbeszélést kérem.

A pincér jelentőségteljesen nézett Csillára, mert a viláért sem hagyta volna ki. Majd udvariasan meghajolt, és elsietett.

– Nem is tudod, hogy mit akartam rendelni. Vagy egyáltalán akartam-e rendelni – nézett Kézire neheztelően.

A férfi állta a tekintetét, amitől Csilla majdnem megint zavarba jött.

– Nem készültem fel a találkozásra – döbbsent rá.

Öt perc múlva megismétlődött a korábbi presszó-i jelenet.

A pincér egy szelet tökös rétes tett eléje, egy szál vörös rózsa kíséretében.

– Ezt már elsütöttem – mosolygott.

– De nem itt – válaszolt önérzetesen a férfi.

– Igaz – hagyta rá a nő, és kicsit zavarta a másik magabiztos viselkedése. Csillának beindultak a nyálmirigyei, és legszívesebben kézzel esett volna neki a süteménynek. De uralkodott magán, és ahogy szokta, elegánsan fogyasztotta el.

Amikor végzett, nyelvvel lassan végigpásztázott az alsó ajkán. Amúgy diszkrétén, hogy csak Kézi láthassa.

– Ízlett? – kérdezte a férfi, miközben kávéját kortyolgatta.

– A másik finomabb volt, és romantikusabb – szaladt ki a száján, amire gondolt. Meg is bánta, de már semmit nem tehetett.

Kézi nem sértődött meg az őszinteségért, inkább ő is rejtélyesen mosolygott.

Alig beszéltek, titokban egymást fixírozták és kóstolgatták.

– Régen találkoztunk – kezdte a beszélgetést a férfi.

– Azt mondd?

– Én úgy érzem. Te nem?

Csilla nem válaszolt, csak szemét Kézi szemébe mélyesztette.

– Ezt a nézést, meg én ismerem.

– Valóban?

– Hát, láttam már egy párszor.

– És hogy tetszik?

– Most tetszik.

– És mikor nem tetszik?

– Ha, rossz a kérdés.

Csilla csak a szemével nevetett.

Ha rossz a kérdés, rossz a rája adott válasz – próbált felülkerekedni a doki.

– Semmit sem mondtam – évődött a nő.

– A tested, a szemed beszél.

– És neked mit mond?

– Azt, hogy ma nem véletlenül találkoztunk.

– Semmi sincs véletlenül. Ez a találkozás sem.

– Valóban?

– Te mit gondolsz?

– Talán igazad van.

– Nekem mindig igazam van.

– Óóó! Mindig?

– Mindig.

– Legalább te hiszel magadban.

– Miért? Te nem?

– Mit nem? Hogy hiszek-e magamban, vagy benned?

- Mindkettő.
- Játszadozunk Még?
- Miért? Játszadozunk?
- Nem úgy látod?
- Az egész élet egy játék.
- Lehet. De én most nem játszom.
- Azt hittem.

A doki megelégtelte a hiába való párbeszédet, mert a nő semmit nem árult el a szándékából.

Úgy döntött, hogy a közepébe vág.

Két tenyerébe fogta Csilla formás kezeit, és ismét mélyen a szemébe nézett.

- Megyünk? Mert én már nagyon kívánlak, és régóta.

Csilla érezte, hogy vége a szívatásnak, nem bújhat ki az invitálás alól. Vagy elmegy vele most, és akkor talán lesz folytatás, vagy vége lesz örökre. Pedig szívesen szórakozott volna még. De hát ő szaladt be az utcába.

Mehettek volna másik étterembe is, csakhogy tényleg játszott a férfival.

Elegánsan felállt, mert úgy gondolta jobb, ha magától indul. Fenntartva a látszatot, hogy ő is ugyanazt akarja.

A doki nem sietett, mert érezte, hogy a vad a hálójában vergődik.

Aztán, egy kissé meglepődött, hogy Csilla megadta magát, és nem húzta az időt. Azon gondolkodott, hogy vajon mit forralhat a csinos fejében, hogy fogja most állva hagyni?

- Nehéz a nők fejével gondolkodni – sóhajtott visszafogottan, de izgalmasnak találta a helyzetet.

Arról szentül meg volt győződve, hogy a nő erre az alkalomra nem készült fel. Úgy gondolta, hogy talán elmegy a végsőkéig, majd megint falhoz állítja.

Egyfolytában izgatta titokzatos viselkedése, de nem bírta megfejtetni.

- Tulajdonképpen mi lehet a célja? – töprengett, amíg szorgoskodott körülötte. Valami azt súgta neki, hogy szíve hől-

gye nagy svindlis, bár semmi jelét nem mutatta bámulatos eleganciájával. Na meg azzal, hogy nem utazott rá, vagy titkolta. Egy kicsit kérette magát, mintha semmi nem történt volna közöttük.

De hát nem is történt – döbönt rá –, vagy mégis?

Kézi kissé összezavarodott.

Épphogy kihúzta a nő alól a széket mikor az felállt, majd a helyére tette. Táskáját a kezébe adta, miközben a nyaka felé hajlott.

Csilla, tiltakozásképpen kissé felemelte a kezét tenyérrel kifelé fordítva –, hosszú ujjait mutogatva, nem zárta össze a tenyerét –, amivel megint felhívta a férfi figyelmét. Kézi csak bámulta és egyúttal visszakozott, mert eszébe villant, hogy nyilvános helyen neki is illik tartania magát.

Az úton szótlánul ballagtak a kocsiig. Úgy érezte, hogy valaki, vagy valami köztük állna. Aztán a doki határozottan kézen fogta szívrablóját, és nem engedte el, míg meg nem érkeztek.

Csilla kezdte visszanyerni az önbizalmát, mert ő is megzavarodott egy kissé, és elveszett, mint az erdőben. Kiesett a szerepéből még így is, hogy zsigerből mozdult, bájolgott.

– Úgy megyünk, mint a házások. De legalábbis, mint a szerelmesek – nevetett kényszeredetten.

– Hát nem vagyunk azok? – kérdezett vissza a férfi jókedvűen.

– Azok vagyunk? Nem is tudtam! – csodálkozott a nő.

– Nagyon kérlek, ne kezd megint – nézett rá a doki szinte könyörgőn.

– Akkor mondd meg, hogy szerelmesek vagyunk-e, vagy nem?

– Én biztosan! Remélem te is! – csókolt most már a nyakába, és nem izgatta, hogy látja-e valaki.

– Találd ki.

– Kedvesem! Te kacérkodsz velem?

A nő hümmögött, miközben gömbölyű vállát kicsit felhúzta.

A férfi elgondolkodva és hosszan nézett rá, de már kérdezni sem mert, mert nem akarta megugrasztani a vadat. Biztosan tudta, hogy a nő valamiben töri azt a szép fejcskáját.

– Nem! Nem engedhetem el! Többé nem engedhetem el – erősödött meg benne az érzés.

Ő nem egyéjszakás kaland – hasított belé a felismerés.

– Mesélj magadról – szaladt ki a száján.

– Kezd el te! – dobta vissza a nő a labdát.

– Az életem egy nyitott könyv.

– Igeeen – mondta elgondolkodva – tele kalanddal.

– Hát, ilyen is akadt. De nem tartoztam senkinek számadással. És neked?

– Mi van velem?

– Te mennyi kalanddal dicsekedhetsz?

Csilla kissé elkomorult, és a férfi már bánta a kérdést.

– Ne haragudj. Nem akarlak számon kérni, csak beléd szerettem.

– Komolyan?

– A legkomolyabban.

– Mennyire?

– Nagyon!

– Annyira, hogy örültséget is képes lennél értem elkövetni?

– Házasságra gondolsz?

– Lehet –, mondta Csilla kételkedve, mert eszébe sem jutott, hogy a férfi idáig elmenne. Túl rövid ideje ismerték egymást. Viszont sokáig epekedett érte.

– A fenébe! – gondolta bosszúsan – kellett volna még egy kis idő.

– Megérkeztünk – szusszantott egy nagyot Kézi, mintha egy hosszú útról jöttek volna meg.

Kérlek, menj be – nyomta a kezébe a kulcsot a nő nem kis meglepetésére. – Addig beállok a garázsba.

Csilla belépett a lakásba, és végigjárta minden szobáját.

- Hogy tetszik? – kérdezte a betoppanó férfi.
- Nem rossz.

A doki kicsit csalódott, de nem sértődött meg.

- Mit iszol?
- Tonikot. És te?

– Semmit! Józanul akarok veled minden pillanatot élvezni – suttogta, és apródonként végigcsókolta a nő összes ujját. Majd egyre feljebb haladt, és komótosan vetkőztetni kezdte.

Csilla még nem engedett ki. Dacol.

De ahogy érezte a csókokat, neki is fejébe szállt a vér, majd végleg ellazult...

Az éjszaka nem hiába telt el, és mindkettőjükben mély nyomot hagyott.

Kézi úgy érezte, hogy nem adhatja át másnak a nőt. Végleg magának akarja. Már játszott a házasság gondolatával, pedig nem is ivott.

Késő délután farkas éhesen ébredtek mind a ketten.

Csilla kissé nyugtalanul nézte az órát.

- Mi baj? – érzett rá a doki.
- Telefonálhatok?
- Természetesen.

A nő kérlelve nézett rá.

– Addig kimegyek kávéfőzni – kapott észbe, és elindult, de olyan féltékeny és kíváncsi lett, hogy szégyentelenül hallgatózott az ajtó mögött. „...rendben, egy óra múlva otthon vagyok, és megbeszéljük...” – hallotta a nő hangját, ami kissé felborzolta a már-már lappangó féltékenységét.

- A férjed? – kérdezte közömbösséget színlelve.

Csilla ingatta a fejét.

– Nincs férjem – mondta, mire a dokinak egy nagy téglaszerű esett le a szívéről.

Kedvese nem is figyelt rá, mintha megint kizuhant volna a szerepéből. Meglátszott rajta az aggodalom.

- Gyerek? – barkochbázott tovább.

Csilla nem válaszolt, majd felhúzta a szemöldökét, és türelemre intette a férfit.

- Majd máskor.
- Nem nyugtattál meg.
- Miért? Változtat valamin?
- Remélem nem.
- Akkor semmi gond.
- Rendben – próbált magára higgadtságot erőltetni. – Mikor találkozunk?

– Jó kérdés.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy ezzel vége? – nézett rá riadtan a férfi, és maga is meglepődött őszinteségén. Hát ez nem adja fel! Csak játszadozik velem – gondolta bosszúsan, de nem mondta ki, és már azon törte a fejét, hogy mivel tudná magához láncolni. Segítené a helyzetten, ha megesküdnének? – szaladt ki a száján, bár nem akarta.

- Nocsak! Képes lennél magad lekötöni?
- Hát, ha másképp nem megy – adta be a derekát végleg

Kézi.

- Te kényszerűségből akarsz feleségül venni?
- Nem. Szerelemből! – esett neki újra a nőnek.
- Ne bomolj már! Itt a rendelési idő! – szólt rá jókedvűen.

– OK. De még gyerekeket is akarok egy csodás nőtől – csókolta szájon az ámuló Csillát. És akkor vedd ezt úgy, hogy megkértelek. Csináltass egy esküvői ruhát a számlámra, és válassz nekem is egy ízlésednek megfelelőt! – lendült bele, majd ismét egy forró csókot lehelt kedvese szájára, és felkapta a táskáját.

Most nem matathatok a „bukszákban”, ma órát tartok az egyetemen. Ez után a gyönyörűség után unalmas lesz – mutatott a nő bizonyos pontjára.

Holnap itt várlak. Egy kicsit beszélgetünk is.

- Ááá! Káderezés?

– Annak is lehet nevezni, hiszen még semmit sem tudok rólad.

– Én sem többet – vágott vissza a bombázó, és előbb libbent ki az ajtón, mint a doktor.

Csilla, otthon nézegette magát a tükörben, és elégedetlennek látszott.

– Kozmetikushoz kell mennem – sóhajtott felfedezve egy pár apró szarkalábót a szeme sarkában.

Kissé szétestek a gondolatai, mert nem úgy alakultak a dolgok, ahogy eltervezte. Szerette volna Kézivel a kapcsolatukat jobban megerősíteni, és úgy vélte, hogy a férfi elkapkodta az esküvőt.

Ő is ezt tervezte, de nem ilyen gyorsan.

Otthon, a lánya szemrehányást tett neki, hogy idegen helyen aludt. Most hogy mondja meg, hogy esküvőre készül, mikor azt hazudta, hogy a barátnőjénél töltötte az éjszakát.

Szótlanul nézte gyermekét, miközben Györgyi egyre csak korholta.

Valami olyasmit vélt felfedezni benne, hogy megnőtt, érett lett, és bölcsebb. Meg, hogy rá hasonlít. Egyre jobban és nyugtalanabban bámulta, hogy a lány kiköpött mása, csak 18 évvel fiatalabb kiadásban. Úgy tartotta, hogy belőle csak egy lehet. Az, az egy is elég.

– Te jó isten! Te mindjárt férjhez mész!

– Megbolondultál? Miket nem beszélsz? Eszem ágában sincs férjhez menni!

Csilla egyik rémületből a másikba esett.

– Te ugye... szóval, van barátod?

– Mitől ijedtél meg? Hogy leszbis vagyok-e? Gondolod, hogy apától örököltem a hajlamot? Ne félj, nem kamálom a csajokat.

– Ugyan! Nem gondoltam ilyen butaságokat! Egyébként sem örökölhető, te is tudod. Az nem betegség.

– Neeem? Hát mi?

– Nem tudom, de ne is beszéljünk róla.

– Miért? Hogy másoktól tudjak meg mindent? – csattant fel a lány, mert már nem tudott magán uralkodni.

– Jaj, istenem!

– Miért nem beszéltél nekem róla soha?

– Apád iránti tiszteletből – hajtotta le fejét Csilla. – Ez volt a kívánsága váláskor, és én betartottam az ígéretem.

– Rendes család, mondhatom!

– Te aztán nem panaszkodhatsz! Mindent megkaptál, amire csak vágytál.

– Na, most jön a lelkizés. Na és te nem kaptál meg mindent?

– Én is. De mi történt veled?

– Semmi. Csak váratlanul ért, hogy lebuzták az apámat. Mivel nem álltam kötélnek, engem is. Hogy tudtál egy homokossal lefeküdni? – dühöngött tovább Györgyi.

– Gyurikám, ne így fogd fel...

– Ne Gyurizz engem jó? Nem vagyok én fiú!

Csilla megdöbbsent lánya viselkedésén, és mivel látta, hogy válásban van, elhalasztotta az esküvőt.

***

NÉZD MEG AZ ANYJÁT....

Kézi nehezen fogadta el, menyasszonya döntését, de belenyugodott.

– Nem végleg, csak adj egy kis időt.

– Jó, de mennyit? – türelmetlenkedett a vőlegény.

– Találkozunk a jövő héten biztatta Csilla.

– És addig nem? – kérdezte alig leplezett ijedtséggel a doki.

– Nyugi, holnapután felhívlak, és megbeszéljük.

– Szép kis jegyesség, és jól kezdődik a házasságunk.

– Ne parázz! Nincs semmi gond. Gyorsan megoldom. Neked is kell egy kis szusszanás.

– Csak nem akarsz visszakozni?

– Nem, nem! Ne félj. El kell rendeznem egy-két dolgot. Ennyi.

Csilla nem merte Kézinek telefonon megvallani, hogy van egy nagy lánya, mintha valamitől tartott volna. Rossz érzés uralkodott el rajta, de nem tudta volna megmondani, hogy mitől vagy miért, csak baljós előérzete támadt.

– Áááh! Csak képzelődöm – próbált erőt venni magán.

– De ez a lány! Ilyennek még nem láttam – töprengett – nagy csalódás érhetne az apjával kapcsolatban. Pedig olyan jól megvoltak eddig! És azt hittem, hogy modernebb felfogású. Így fellázadni! – méltatlankodott továbbra is.

Vajon hogy fog ezután az apja elé állni? Neki is a szemére veti a másságát? Még az hiányzik, hogy ellene fordítsa a lázadásával.

Csilla kissé nyugtalan lett. Nem akarta, hogy Györgyi az apjának essen.

Felvette a telefont, hogy elterelje a figyelmét a lányával való összezőrdülésről. Bejelentkezett a kozmetikushoz, majd vett egy nagy levegőt, és benyitott lánya szobájába.

– Zavarlak Gyuri?

– Igen! És ne Gyurizz! Kértelek már!

– De édesem! A nagyiék is így hívnak! Ők is neveztek el Gyurinak. Most mi a baj?

– Az más! Nem érted? A buzi apám mellett nem fogok férfinévet viselni! Ha te nem érted meg, akkor kinek mondjam?

– Jó, rendben. Megértettelek, csak béküljünk ki. Szeretnék neked mondani valamit.

– Mondjad.

– Naaa! Ne légy már olyan morcos – kérlelte.

– Ez nem morcosság kérdése! Te nem voltál hozzám őszinte! Miért nem lehetett felkészíteni erre, hogy ne másoktól tudjam meg és ne így.

– Te hogy mondtad volna el a lányodnak, és főleg mikor? Azt hiszed, van ennek bármi jelentősége is? Nem élünk falun, vagy egy eldugott tanyán. Lehetnél egy kicsit nyitottabb. Roszszabbul éled meg a dolgot, mint a nagyiék.

– Miért? Azok hogy élték meg?

– Szenvedtek. És örültek, hogy a fiukhoz hozzámentem. Annak meg még jobban, hogy veled terhes lettem. Azt hitték megváltozik egyetlen gyerekük.

– És nem?

– Sajnos nem. De te valamelyest kárpótolod őket. Nélküled már beleörültek volna.

Hát nem érzed a szeretetüket?

– Dehogynem!

– Akkor ne is beszélj az esetről. Ne fájdítsd a szívüket.

– De hogy lehet az...

– Hogy te megszülettél?

– Igen.

– Ő is meg akart változni, és azt hitte, hogy sikerül neki.

– Te tudtad, hogy bu..

– Hogy, homoszexuális? Nem. Akkor nem mentem volna hozzá. És hidd el, hogy ő is sokat kínlódott. Mindent megpróbált. De aztán..

– Mi volt aztán?

– Megjelent az elhagyott barátja, és fellángolt köztük a szerelem. Addig meg marcangolta a lelkiismeret.

– És én hülye meg örültem, hogy Zoli bácsi vele lakik. Azt hittem, hogy miattad nem nősült meg, és a barátja vigasztalja.

– Ahogy vesszük. De nagylány vagy már. Ősszel egyetemre mész, és külföldön sok ilyen helyzettel fogsz találkozni. Hogy fogadod el, ha például az osztálytársaid is mások lesznek? Azt akarod, hogy kiközösítsenek a nézeted miatt? Változtass egy kicsit a szemléleteden. Úgy látom, hogy téged a nagyiék üvegbúra alatt tartottak.

– Nem tudom. Lehet, hogy igazad van. De én most nagyon csalódott vagyok.

– Meg kell szokni.

– Az érzéseknek nem lehet parancsolni.

– Dehogy nem! Még csak azoknak lehet.

Tanulhattál volna tőlem valamit.

– Hogy miként titkolod el az érzéseidet?

– Nem. Azt, hogy miként bánj velük.

– Ugyan anya! Te magadnak is hazudsz!

– Ez övön alulira sikerült. Nem érdekelttem meg.

– Ne haragudj.

– Férjhez megyek – mondta gyorsan kihasználva lánya bocsánatkérését.

– Miii? – kérdezte Györgyi ijedten.

– Miért lepődtél meg ennyire? Addig nem akartam, míg te kiskorú voltál. De most már...

– Mit tartogatsz még a számomra?

– Semmit. Ez sem olyan nagy dolog. Örökké nem élhetek egyedül. Nem panaszkodhatsz, sokáig kitartottam magamban. Te is elmész nemsokára.

– És mi lesz az egyetemmel?

– Azt is csak mindig miattad halasztottam. Most befejezem.

– És ki a szerencsés vőlegény?

– Egy orvos. Nőgyógyász.

– Hogy néz ki? Jobb, mint apu? Hány éves?

– Negyvenöt, de nem jobb. Csak ő férfi.

– Hát persze...

– Kislányom! Engem nem kívánt az apád! Legfeljebb a pokolba.

– Nem vagyok képes megérteni, és feldolgozni az egészet! – fogta a fejét Györgyi.

– Majd megbarátkozol a gondolattal. Rájössz, hogy nekik is van létjogosultságuk. Ők is lehetnek boldogok. Hidd el, hogy

sok ilyen évfolyamtárssal fogsz együtt járni, és természetesnek veszed.

– Lehet. De ők nem a szüleim.

Csilla megsimogatta lánya fejét, de az elrántotta.

– Próbálj megnyugodni. Eredj úszni egyet. Nem is tudom, miért kotlasz itthon? Élvezd a szünidőt, a nyarat, a fiatalságot. A lényegen úgy sem tudsz változtatni. Az a fontos, hogy mindannyian szeretünk.

Györgyi neheztelően nézett anyjára, és mindenért őt okolta.

– Hogy hívják a jövődöbelid?

– Miért kérded? Meg akarod keresni?

– Lehet – mondta a lány kajánul.

– És mit akarsz neki mondani? Hogy ne vegyen el? Különben dr. Kézi Emil a neve. Majd bemutatom – mondta és kiment a szobából.

Csillát különösen nem izgatta lánya csalódottsága, mert tudta, hogy magának kell a dolgokkal megbirkózni. Akármit beszél neki, és bármeddig, falra hányt borsó lenne.

Ha nem tudta elfogadni első hallásra, akkor talán soha nem tudja. Legfeljebb nem említi többet... esetleg megszokja.

Az meg sem fordult a fejében, hogy a saját lánya talán kellemtelenséget, bajt akar neki okozni. Úgy gondolta, hogy ismeri, és megbízott benne. Egyébként is. Ha Gyuri rá akarja venni a doktort, hogy ne nősüljön, úgy sem fog neki menni, mert kitart szándéka mellett.

Ebben biztos volt.

– Ismerem a férfiakat, mindig az ellenkezőjét teszik, mint amire rá akarják őket venni – gondolta végig. – Ha meg, elállna a házassági szándékától, újra megszívatnám, és aztán epekedhetne utánam.

Csilla, a doktort illetően teljes biztonságban érezte magát, bár azt az elmaradt időt –, ami kellett volna a közelebbi megismeréshez – hiányolta.

– Tökös legény nem vitás, de azért kell neki a turbózás, amit csakis én adhatok meg. A sok kötelező mufftól csak megcsömörlik. Nem is tudom, hogy bírja, mert gyomor kell hozzá. Eleinte lehet izgató, de egy idő múlva már mindenütt macskákat láthat, és a jóból is megárt a sok – állapította meg elégedetten, és bezárta maga után az ajtót.

A kozmetikusnál nagykezelést rendelt, és egy csodás esküvői sminket.

– Olyanra pingálj, hogy mindenkinek felakadjon a szeme a csodálkozástól.

– Ne félj! Beleadok anyait, apait – bizonygatta a kozmetikus, és nem győzött álmélni, hogy Csilla ennyi idő után férjhez megy.

Az egész szalon az esküvőt tárgyalta.

A masszírozás alatt annyira ellazult, hogy otthon jókedvűen tette a kulcsot a zárba, és már nyoma sem volt benne a lányával való vitájának.

– Györgyi! Megjöttem – szólt hangosan mikor belépett, de nem kapott választ.

Benyitott a lánya szobájába, és üresen találta.

– Hát persze! Én mondtam neki, hogy menjen szórakozni, használja ki a nyarat – gondolkodott hangosan. Lassan vetkőzött, és a tükörben szemügyre vette minden porcikáját.

– Hány évem lehet még? – találgatta. – Hamarabb kellett volna elszánnom magam – nézegette arcát kritikus szemmel.

Majd úgy vélte, hogy annyi ideje biztosan van, mint a doktor-nak. Tíz év, aztán ő is fáradt, és fásult lesz.

Ez egy kissé meg is nyugtatta, meg nem is – majd beállt a zuhany alá. – Alaposan ki kell magam pihenni, hogy az esküvőm napján mindenkit elkápráztassak – gondolt bizakodón az eseményre.

Rövid tusolás után ágyba bújt, és elaludt.

Reggel korán ébredt, és szabadidő ruhájában futni indult. Még benézett a mellette lévő szobába, hogy ébren van-e Györ-

gyi. Megdöbbenésére a lány nem aludt otthon, még csak meg sem ágyazott.

– Hol lehet vajon? És miért nem szólt, hogy elmegy? – töprengett.

Beljebb lépett, és megakadt a szeme egy könyvön, aminek a címe kissé bizarrnak tűnt. „Homokos szeretők” – olvasta meglepődve.

– Mit akar ez a gyerek? Úgy látszik nem sikerült megnyugtatnom – csóválta a fejét, majd felhívta Kézit, hogy jelöljön meg egy napot az esküvőre.

A doktor sietve lapozgatott a naptárjában, mert csúszott, mint mindig, és találgatta a napokat. Végül megnevezett egyet, és vágyakozva gügyögött Csillának.

– Úgy kívánlak már! Olyan régen láttam az édes kis cicádat.

– Látsz te eleget – nevetett a nő.

– Azok számításba sem jöhetnek – vágta rá, és puszikat cuppantott a kagylóba.

– Na, és... mit csinálsz az esküvő napjáig? – faggatózott az ara.

– Egy hétre Londonba megyek konferenciára. Addig itthon rendelek és találkozunk.

– Ó! – hallatszott a csalódás a vonal másik végén. Nem is említetted! És engem meg sem hívtál?

– Akartalak, de azt mondtad, hogy dolgozod van.

– Ha nem lenne dolgom, akkor hamarabb megesküdnénk. De mi lenne a konferenciával?

– Jönnél velem, mint ifjú feleség.

– Sajnálom, hogy kihagytam – hangzott őszintén.

– Bizony sajnálhatod is. Majd lesz másik, és akkor együtt megyünk.

Györgyi másnap és harmad nap sem aludt otthon. Csilla egy kissé ideges lett, és felhívta a nagyszülőket. Ők sem tudtak semmit a lányról.

Két nap múlva aztán a lány hazament, hogy ruhát cseréljen.

Csilla az ajtóból figyelte, hogy egy bőröndbe pakol.

- Megkérdezhetem, hogy hova lesz a menetel?
- Nem! De ha nagyon kíváncsi vagy, akkor meg is mondhatom.

– Na és... szabad érted aggódni?

– Azt csinálsz, amit akarsz.

– Györgyi! A nagyiék is nyugtalankodnak.

– Már ott is kerestél, ugye?

– Te nem keresnéd az egyetlen lányodat, aki épp, hogy nagykorú lett?

– Kiképzőtáborba megyek a barátaimmal.

– Milyen kiképző táborba?

– Túlélési...

Csilla elgondolkodott, majd újra próbálkozott.

– Kislányom, nem nyugtattál meg sem engem, sem a nagyiékat.

– Nem is akartalak.

– Szóval úgy gondolod, hogy mindnyájan izgulhatunk érted?

– Ahogy akarjátok.

– Na, most már elég! Tudni akarom, hogy hová mész?

Minek az útlevél?

– Külföldre megyünk.

– Közelebbről, hová?

– Angliába.

Csillánál ez a szó egy pillanatra kiverte a biztosítékot.

– Hányan? – kiabált rá a lányra.

– Még nem tudom. Sokan. Miért kiabálsz? Nem vagyok még süket.

A mama ettől egy kicsit lehiggadt. Véletlen egybeesésnek akarta tudni, hogy a doktor is Angliába megy.

– Miket nem képzelgek! – hessegette el magától a rossz gondolatokat. De már nem engedett, követelőzött.

– Többet akarok tudni! Elérhetőséget! Mit gondolsz, kit keresnek meg legelőször, ha „neadjisten” valami baj történne?

– Velem nem fog!

– De biztos vagy benne!

– Az! – válaszolt a lány kurtán –, egyébként a mobilomon bármikor elérhetsz.

Csillának egyáltalán nem tetszett a dolog, de látta, hogy feleslegesen erőlködik. Amit nem akar a lány elmondani, azt nem is fogja. Azért tett még egy próbát.

– Remélem, mire megjössz más hangulatod lesz.

– Arra mérget vehetsz!

Az anyja döbbenet hallgatta Györgyit.

– Hány napra mész?

– Talán egy hétre, kettőre – tette hozzá, mikor a mamának összeszűkült a szeme.

– Nevezd meg egy-két barátodat, akivel elutazol!

– Nem mindegy?

– Már hogy lenne mindegy!

– A volt osztálytársaim jönnek, akiket elengednek.

– Na, látod!

– Mit látok?

– Hogy a többieket a szüleik engedik el az útra!

– Te, meg sem akartad mondani!

– A nagyiék tudják.

– Akkor felhívom őket.

– Hívd csak! Mond el, hogy megbízhatatlan és hazudós vagyok.

– Csilla a telefon után nyúlt, aztán meggondolta magát.

Rá nézve lett volna szégyen.

Talán, ha látja Györgyi aggódó tekintetét, biztosan nem hezitál.

– Majd holnap felhívom – mondta inkább magának, mint a lányának.

– Akkor, szia!

– Pusztit sem adsz? Ne kísérjelek el az állomásra? Azt sem tudom, hogy meddig mivel mentek.

– Vonattal, a reptérig busszal.

– Hol alszotok? Mondj már valamit! Az esküvőmre nem is jössz el?

– Panzióban, és ne kísérj sehová. Az esküvődön meg ott leszel te.

– De van pénz....

A mondatot nem tudta befejezni, mert a lány felkapta a bőröndjét és elviharzott.

Györgyi után becsapódott az ajtó, és az anyja jobban kételkedett, mintha nem mondott volna semmit. Rosszul esett neki, hogy pont a lánya nem vesz részt élete nagy eseményén. Egyáltalán minden rosszul esett, amit hallott tőle.

Úgy érezte, hogy egyfolytában hazudott.

– Ilyet még soha nem tett! – nézett utána szorongva. Most éli a dackorszakát? – ingatta fejét Csilla.

Nem tudta, hogy miért, de odacsörgött Kézinek. A túloldalon nem vették fel. Megpróbálta egy óra múlva, de akkor is csak kicsengett.

Feltárcsázta Orsit, a barátnőjét és órákig beszéltek.

Bár nem szerette a családi ügyeket kitergetni, de mégis megemlítette neki a lánya elutazását.

– Nem irigyellek – sóhajtott a barátnője.

Nem érezted, hogy valamit tervez ellened?

– Mit tervezne és miért?

– Nem tudom, de azt vettem ki a szavaidból, hogy nem örül az esküvődnek.

– Ezt én is éreztem a szemrehányásából.

Nem gondolod, hogy most akart hozzád közeledni, de te másvalaki vagy elfoglalva, máshoz kötödsz és esetleg féltékeny.

– Nem tudom, de eddig minden rendben volt közöttünk.

– Van fiúja? – kérdezősködött tovább Orsi.

– Hát ez jó kérdés. Csak nem tudok rá válaszolni.

- Te Csilla! Te semmit nem tudsz a lányodról!
- Annyit, amennyit elmondott.
- Beszélgetni szoktatok?
- Hogy kérdezhetsz ilyet? Nagyon sokat foglalkoztam vele. Soha nem merült fel semmi probléma. Mindig megértettük egymást.

– Mondom én, hogy most lett anyás. Eddig tanult, meg a nagyszülőknél lakott. Talán olyan gondjai adódtak, amit nehezen tud elmondani, és úgy érzi, hogy mégis csak elfordultál tőle ezzel a házasságkötéssel.

Lehet, hogy egy kicsit várnod kellett volna még.

- Meddig? Most kérték meg a kezem! Most kell menni.

- Talán míg ki nem megy tanulni...

- Lehet, hogy igazad van. Most már semmiben nem vagyok biztos. Olyan szép kifejlett lány. Az utóbbi egy évben felnőtt lett. Teljesen rám hasonlít.

A vonal túlsó végén csend lett. A barátnő hallgatott, hagyta, hogy beszélgető társa kipanaszkodja magát.

Csilla csak beszélt, beszélt, de a vonal végén nem válaszoltak neki.

Végül megkérdezte Orsit, hogy nincs véleménye?

- Sajnos nem tudok mit mondani, hülyeséget meg nem akarok. Megértelek én, de ezt a problémát neked kell megoldanod. Ha jó viszony volt köztetek, akkor vissza kell szerezni a barátságát. Kicsit nehéz lesz, de nem vagy egyedül az ilyen problémákkal. Apa nélkül meg még rosszabb.

Azt sem tudod, hogy lefeküdt-e valakivel?

- Szégyellem, de nem tudom. Azt gondolom, hogy nem. Talán azt meglátnám rajta.

Traumát okozott neki az apja mássága. Nem tudja feldolgozni.

- Most tudta meg?

- Hát persze! A nagyiék titkolták előtte.

- Ez elég baj. Miért nem mondtad el te?

- Ugyan mikor? Vártam, hogy nagykorú legyen és megértse.

- De nem fogadta el. Nem tud beletörödni.
  - Akkor ez lehet a probléma gyökere.
  - Jaj, ne! Már te is ezzel jössz! Az egyetem tele van homoszexuális diákokkal, vagy a legtöbbje kipróbálja. Azokat hogy fogadja el? Ne viccelj már! Hát kinevetik.
  - Az más. Meg az apja is.
  - Biztos igazad van. Ha hazajön, még foglalkozom vele. De pont azért halasztottam el az esküvőt, hogy ezt a dolgot alaposan kibeszéljük. Erre fel, elutazik. Na, jó. Leteszem, mert elfáradt a kezem – búcsúzott el a barátnőjétől, annak nem kis örömére.
  - Keressél, ha megjön. Kíváncsi vagyok, mire mentél vele.
- Csilla elgondolkodva tette helyére a kagylót, és nem nyugodott meg. A dokira gondolt meg az esküvőjükre.
- Majd csak eltelik az, az egy hét – biztatta magát.

***

Az esketésre mindketten csak egy pár barátjukat hívtak meg. A vacsorát a doki kedvenc éttermében rendezték. Csillát olyan mutatóra pingálták, hogy a házasságkötő terem-ből kijövet, minden járókelő megbámult. Egész utcai csoport verődött össze.

Különben is a járókelők mindig megbámulják a menyasszonyokat, mert olyan üdítő látványt nyújtanak, és az emberek kíváncsiak.

Talán a saját esküvőjüket juttatja eszükbe.

Tippelték a korát, mert látszott, hogy nem tizenhat éves, de ha fogadnak rá, akkor sem találták volna el, a harminchatot.

Visszafogott mosolya mindenkit megigézett.

Röpködtek feléje a megjegyzések, és fél füllel fogta fel az elismerő bókákat.

Az utolsó szóig mindet büszkén zsebelte be.

Tudta ő, hogy rendkívüli, de jól esett hallania.

– Milyen bájos! Milyen szép! Elegáns! Micsoda termet! Mit egy királynő! – hallatszott a báméskodók közül. Elégedett volt magával, és folyton az motoszkált a fejében, hogy messzebb jutott, mint azt gondolta volna. Majdnem elhitte, hogy boldog.

A ceremónia, az egész napi nyüzsgés, izgalom csak azt engedte vele láttatni, hogy ez az ő napja. Hiszen csak dicsérték, mosolyogtak rá, szépeket mondtak neki. Ilyenkor az ember hajlamos átvenni a csak jóval átitatott milió hangulatát. És ez a nap, ma csak a szép arcát mutatta.

A lánya távollétén kívül más nem is zavarta, rá meg nem akart gondolni. Azt hitte, hogy barátaival jól érzik magukat, és jókat nevetnek, hogy távollétükkel megbosszulhatták a Györgyin esett sérelmet.

Mert Györgyi sérelemnek vette anyja házasságát, erre Csilla esküdni mert volna. Úgy vélte, hogy elárulta az apját. Tudta, hogy ez úgy butaság, ahogy gondolta, de mégis!

Csilla mindezt átérezte, ezért hagyta, hadd dühöngje ki magát.

– Még nem érett teljesen – könyvelte el lánya viselkedését.

Míg gondolatai a lánya körül járt, nem is vette észre, hogy a doki szokatlanul szótlan, csak annyit beszél, amennyit feltétlenül szükséges. Mesterkélt mosolyát csak azok észlelték, akik jól ismerték.

Az egyik barátja nem állhatta ki, a fülébe súgta egy alkalmas pillanatban.

– Öregem! Hogy te milyen szerencsés vagy! Miért vágsz ilyen fancsali képet? Ez egy istennő! Mit is tudsz vele kezdeni? Ezt csak bámolni, és csodálni lehet! Szólj, ha be kell segíteni – tréfálkoztak vele egyúttal.

– Ne izguljatok, ti nyugodtan alhattok – válaszolt kissé bosszúsan az újdonsült férj, miközben egyre erősödött benne a gondolat, hogy talán mégis elhamarkodta a házasságát.

Igaz, hogy ő sürgette, meg ő is kérte meg Csilla kezét, de most valahogy másképpen érzett. Egészen másképp.

A szokatlan hallgatás és a visszafogottság úgy eluralkodott rajta, hogy már lassan mindenkinek feltűnt, csak az új asszonynak nem. Ő a vendégekkel foglalkozott.

Meglehetősen kevés időt töltött a doki mellett, mert mindenkihez odament egy kis beszélgetésre. Aztán a vacsora után nem sokkal a férj, eltűnt.

Rendezte a számlát.

– Még szerencse, hogy a vendéglátás zene nélkül bonyolódott – gondolta elégedetten, mert unta már az egész kötelező ceremóniát.

Miután kifizette a rendelést, megköszönte a vendégeknek a megjelenést, további jó szórakozást kívánt és udvariasan elbúcsúzott.

Úgy vélte, hogy amit azután fogyasztanak, azt a saját zsebükre tegyék. Neki egyáltalán nem kellett megindokolni, hogy miért távoznak.

A többiek megértették, mert az asztalon egymást érték az italos üvegek. Kézi kitett magáért.

Taxit hívott, hogy mielőbb otthon legyenek.

– Megfájdult a fejem – fordult szótlanságát mentegetve felesége felé. Egyesek olyan badarságokat tudnak összehordani, ha isznak.

Csilla bólogatott, de nem szólt, mert a gondolatai már a nászéjszakán jártak.

Eddig nagyon várta, de most neki sem nagyon volt kedve szerelmeskedni.

– Hosszúnak bizonyult ez a nap, és főleg fárasztónak – toldotta meg férje mentegetőzését megértően, és csak akkor eszmélt rá, hogy egyikük sem akar szeretkezni.

Miután levetkőzött, elgondolkodva rakta vállfára az esküvői ruháját, hogy majd tisztítóba küldje. Átnézett a másik szobába, és a dokit nem látta sehol.

Elindult fürdeni.

A két egymás mellett álló zuhanyzó egyikében a doki csutakolta magát. Csilla arra gondolt, hogy ha a férje belép az ő kabin-

jába, talán mégis összehoznak egy kis etyepetyét. Csak annyit, hogy megpecsételjék a nevezetes napot. Vagy, egy kis kedveséget várt el, mint ifjú asszony. Egyszerre zuhanyoztak, de a másik egy árva szót sem szólt. Sőt! Ahogy észlelte felesége jelenlétét, hátat fordított neki.

Mikor befejezte a tusolást, kilépett a kabinból és megtörölközött. Utána igyekezett az ágyba. A sajátjába.

Csilla nem tudta mire vélni férje viselkedését, és törölközőbe bugyolálva magát, utána sietett.

- Hát te? – kérdezett rá összeszűkülten szemmel.
- Mondtam, hogy fáj a fejem.
- Megértettem, de miért alszol külön ágyban?
- Ma nem akarok semmit. Lehet, hogy csődöt mondanék.

Kár lenne erőltetni.

- Mellettem? – ámuldozott az ifjú nej.
- Ne haragudj, majd holnap – vetette oda, és hátat fordított a csodálkozó nőnek.

– Jól van, én is fáradt vagyok, de azért nem kell külön aludnod – méltatlankodott nem foglak megerőszakolni!

A férfi nem felelt.

– Valami baj van? – kérdezte a hoppon maradt feleség – legalább szólj egy szót!

– Nincs semmi baj. Mondom, hogy fáj a fejem. Majd holnap megbeszéljük, most menj aludni, kérlek – próbálta lezárni a számára kényelmetlen diskurzust.

– Rendben – gondolta Csilla – ha te így akkor én is így! – rántotta meg dacosan a vállát, mert nem akart könyörögni. Annál sokkal, de sokkal büszkébb és rátartibb volt.

Kiment a szobából és egyedül feküdt le a „nászágyba”.

– Minek vett ez el engem? Díszpintynek? – kezdett rajta úrrá lenni a sértettség. – Szép kis nászéjszaka, és jól kezdődik ez a házasság is! Majd még beválik a sejtésem – morfondírozott.

– Csak nem ő is? – rémült meg, de maga sem akarta elhinni, hogy a doki is homoszexuális.

– Áh! Ez marhaság!

Feküdt az ágyban és nem értette az elfordulást.

– Talán hermafrodita? – találgatott, és megalázva érezte magát.

Másnap a reggelinél várta, hogy a doki tisztázza a helyzetet, de hiába várt.

A házvezetőnő által odakészített reggelibe csak belenyalt, és elviharzott. Előtte még odaszólt a nagy szemeket meresztő Csillának.

– Három napra vidékre megyek, este ne várj rám.

– De hát... méltatlankodott a feleség. A doki már nem hallotta, de ha meghallotta volna, sem fordul vissza mentegetőzni.

– Hm. Ez jól itt hagyott megint. Persze oda megy, ahová akar, hiszen nem várnak rá a betegek, a szabadságolása miatt.

Piszkálta a reggelit, nem volt kedve enni, és egyre bosszúsabb lett.

Téblábolt a nagy lakásban, nem mert kimozdulni, félt a kíváncsiskodóktól.

Most mit mondjon? Se nászút, se nászéjszaka! A férj meg kámforra változott!

Egy körülzsongott ünnepelt ember, ha magára marad, nincsenek mellette rajongók, csodálók, üres lesz körülötte a levegő.

Elpárolog az önbizalma, a magabiztossága. Nincs, aki tudassa vele, hogy, bámulatra méltó, hogy különb, mint a többiek, mint az átlag. Ez a helyzet bizonytalanná, és rémültté teszi.

Egy szépségéről, tökéletességéről híres nő – istennőnek beillő külsője birtokában, de leginkább tudatában –, mindig visszazigazolást kap a környezetétől. Az effajta megerősítés még inkább elbizakodottá teszi.

Csillánál ez a kellemes, megnyugtató érzés elszállt. Pedig, előző nap óta semmit sem változott.

Nem hízott meg, nem fogyott le, nem csúnyult meg, szóval ugyan olyan volt, mint a házassága előtt.

A harmadik nap elege lett.

Györgyi távolléte is idegesítette, mert egy lapot, egy telefont nem kapott tőle. Összepakolt egy kevés motyót és úgy gondolta, hogy visszavág. Vele ne játszadozzon egy férfi sem!

Még akkor, sem ha feleségül vette!

Leírta egy papírra, hogy egy hétre elutazik a nagyiékhoz, és odatette a doki asztalára.

Úgy gondolta két legyet üt egy csapásra.

Bosszút áll a férjén, mert ha visszajön, az ifjú feleség nem várja itthon, aztán meg hátha ott találja Györgyit a nagyszülőknél.

Ettől egy kicsit életmagra kapott.

Hívott egy taxit, és kivitette magát a vasútállomásra.

Kényelmesen helyet foglalt az első osztályon, és csendesen kuncogva zsebelte be a füttyögéseket, elismerő csettintgetéseket. Igaz, hogy elhangzott egy-két alpári megjegyzés is, de csak mosolygott.

– Hú apám! Ezt nézd micsoda bige! Ezért a jó nőért egy kis ajtócsapkodást is felvállalnék – hallotta a háta mögött többször is.

A vasútállomás nem vetekedett a belváros miliójével. Itt nem csak az elegáns, jól öltözött emberek sétafikáltak, megfordult itt minden féle-fajta. Mert utazott a professzor is, meg a melós is.

– Mindegy – gondolta – de mégis csak megbámulnak, ha ez a tetszésnyilvánítás nem is diszkrét.

A vonaton olvasgatott, figyelte az embereket, és már nem is gondolt új férjére. Mintha nem lett volna.

Szerencsére ki tudott kapcsolódni.

Volt anyósa és apósa mikor meglátták, úgy örültek neki, mint a saját lányuknak. Mindig szeretettel fogadták. Bár sosem ment hosszú időre, de azért a rövid látogatásért is hálát mutattak.

Arra nem is gondolt, hogy mi lesz az asszonytartással, hogy újra férjhez ment, mert ez a megállapodás egy életre szólt, hallgatása fejében. Nem is rágódott rajta. Azért még nem

árulta el volt anyósáéknak, hogy másik férfihez kötötte az életét. Egy alkalmas pillanatra várt.

Egy pár napot lustálkodással töltött, de mivel a lányát nem találta ott, kezdett nyugtalankodni. Gondolkodott, hogy kit is keressen meg, kinél érdeklődjön Györgyi után, mert anyósáékkal nem mert aggódalmát megosztani. Semmit, nem mert nekik mondani, nehogy rájuk ijesszen. Már bánta, hogy eljött otthonról. Három nap után összecsomagolt, és visszautazott.

Szívdobogva várta, hogy beléphessen az ajtón.

Kicsit késett a vonat, mert a délutánira váltott jegyet, hogy a nagyszülők ne érezzék nyugtalanságát.

Mire hazaért, egészen besötétedett. Találgatta, hogy otthon lesz-e a doki, aztán szorongás fogta el.

– Lehet, hogy valahol csavarog, hiszen a szabadságát tölti – gondolta – vagy bánatában ő is elment, mert ifjú feleségét nem találta otthon. Halkan tette a zárba a kulcsot, hogy meglepetést okozzon a férjnek.

Mikor belépett, furcsa érzés kerítette hatalmába. A lakásban sehol nem égett a villany.

– Hát ez mégis csak elment itthonról – bosszankodott – nem ült itthon, hogy engem várjon.

Megállt az ajtóban, hogy lerakja a csomagját, és bezárja az ajtót. Már éppen a villanykapcsolóhoz ért, mikor női nevetgélés hallatszott ki a szobából.

A hang felé figyelt, és mintha a lánya nevetését hallotta volna.

– Áhhh! Csak képzelődöm – próbálta nyugtatni magát, de nem sikerült.

Nem! Az nem lehet! Györgyi elutazott. De vajon, ki vihoghat a hálósobájukban? – nyilallt bele a kérdés.

– Egy idegen nőt hozott a lakásba? De hisz éppen most esküdtünk meg!

Csilla alól kis híján kiszaladt a talaj. Pillanatok alatt megint elveszítette önbizalmát, és szédülni kezdett.

Arra gondolt, hogy mégis csak megöregedett. Egy darabig topogott, nem tudta mit tegyen. Otthagyjá-e a csélcsep férjét,

vagy rájuk rontson? De mi van, ha valóban egy sokkal, de sokkal, fiatalabb nővel hempereg a vén kujon? Akkor nagyon megalázott lesz. Azt már nem bírja elviselni.

Ha meg elmegy, lehet, hogy megbánja, amiért nem kaparta ki a szemét, vagy nem csavarta le a micsodáját.

Nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen. Bizonytalanná vált, mert nem akart cirkuszt, jelenetet csinálni, hanem ahogy szokta. Elegánsan, de határozottan szerette volna lerendezni a dolgot.

Miközben nem értette az egész páfördulást, arra gondolt, hogy meg van átkozva. Kétszer ment férjhez, és mind a kétszer felült.

– Az egyik buzi, a másik kurvapeccér – zakatolt az agya.

Hát ezért kár volt neki feleségül venni – kesergett, de még mindig tétován állt az ajtó előtt. Aztán egyre hangosabb nevetés hallatszott ki, és tovább nem hezitált, önkéntelenül benyitott. Szinte akaratlanul. A szobában, a hangulatvilágítás mellett a várt jelenetet látta. Nászágyukban –, ami gyakorlatilag nem töltötte be a szerepét –, a frissen férjévé lett doki hanyatt feküdt, és rajta lovagló ülésben egy hosszú világosbarna hajú fiatal test himbálózott ide-oda, a nemi aktust gyakorolva.

Csilla hirtelen nem is nézte a nőt, hogy kiféle, miféle, csak felfogta, hogy friss hús. A fekvő férfit bámulta, hogy valóban a férje-e az, vagy esetleg kölcsönadta egy barátjának a lakást egy alkalmi légyottra.

Olyan zavarba jött, hogy a szeme elhomályosult. Ilyen szituációban még nem volt része, és azt sem tudta, hogy mit kellene csinálnia. Hirtelen felkapcsolta a nagy csillárt, amitől nem csak a szoba világosodott meg, hanem az elméje is.

A szerelmeskedők felugrottak, helyesebben csak a nő, és egy párnát szorított maga elé.

Férje a meglepetéstől bénultan feküdt, csak a dákója mutatott – lassan de biztosan – lefelé hajló tendenciát.

Egy pár másodpercig mindhárman döbbentek néztek, és a párocska azt hitte, hogy most lesz a szoba nagy átrendezése. De,

úgy látszik egyikük sem ismerte Csillát. Ő úrinő tudott maradni minden helyzetben. Még ebben is.

Egyikük torkán sem jött ki egy nyikkanás, sem mentegetőzés, és ettől még feszültebbé vált a helyzet. Végül Csilla szólalt meg.

– Ha befejeztétek a ketymetyelést, szóljatok. Addig a másik szobában várok.

S valóban. Minden cirkusz nélkül keresztülgyalogolt a szobán, a földön elszórt női fehér neműn, és a selyem díszpárnákon keresztülgázolva, alaposan megtaposva egytől-egyig mindet.

Legszívesebben felrúgta volna valamennyit, de hihetetlen módon uralkodott magán, és megelégedett azzal, hogy cipője tűsarkával egyiket, másikat kilyuggatta.

Leült az üres szobában, és csak bámult maga elé.

Egy félóra múlva lánya felöltözve benyitott hozzá, és leült vele szemben.

– Mi tartott ilyen soká? – kérdezte higgadtan.

– Anya! Nagyon szégyellem magam.

– Ennyi?

A lány hallgatott, de kitartón bámult az anyjára.

Hát, az önbizalmam nálad átalakult gátlástalansággá.

– Mást nem mondasz?

– Mit akarsz hallani? Vigasztaljam az árva lelked? Hogy el voltál keseredve, és azért feküdtél le az újdonsült férjemmel? Vagy, hogy nem számít, mert a családban marad? Mit mondjak? Mi lenne neked a jobb?

– Én csak azt akartam, hogy ne menj hozzá. Csak be akartam bizonyítani, hogy nem hozzád való.

– Te ezt miből állapítottad meg?

– Abból, hogy csak meg kellett engem látnia.

– Na persze. Mert kiköpött anyád vagy, fiatalabb kiadásban. És feláldoztad magad ezért a vén disznóért? Huszonhét év neked semmi az ő javára. Ugye? Vagy akartál még tőle vala-

mit? Mert mindened meg van. Megérte? – záporoztak Györgyre anyja szavai.

– Nem.

– Csalódtál?

– Így is mondhatjuk.

– És miben?

– Hát.... Tényleg öreg hozzám.

– És ezt nem láttad mielőtt összefeküdtél vele?

– Láttam, de azt nem tudtam, hogy ilyen kiábrándító tud lenni.

– Mire gondolsz?

A lány szégyenlősen hajtotta le a fejét. Alig merte kimondani, ami a bögyét nyomta.

– Böfög mikor nem ügyel, aztán meg fin... érted ugye?

– Jaj, édes lányom ez a korral jár. Ez is hozzátartozik az élethez. És ez volt a legnagyobb problémád?

Nem zavart, hogy nős ember? Hogy az anyád férje? Csilla igazán azt szerette volna hallani, hogy lánya azért bánta meg, mert pontosan az anyja férjével kezdett ki.

– Akkor még nem esküdtetek meg – mentegetőzött.

Az anyja majdnem eltátotta a száját.

– Aha! Most már minden érték. De ne is törődj vele lányom. Így, már dupla rokonságban vagyunk.

Most Györgyi meredt anyjára.

– Lyuksógornők lettünk – szaladt ki a száján, alpári módon, mert még ilyen frusztrálnak nem érezte magát.

Györgyi –, mint aki fokozatosan ébred tudatára tettének – egyre azon törte a fejét, hogyan hozhatná helyre a dolgokat.

– Anya mit tegyek, hogy meg nem történtté tegyem?

– Ugye nem gondolod komolyan?

– Dehogynem!

– Meg akarom bosszulni! – szűrte a szót dühösen a foga között.

– Az egészen más! Magadnak akarsz elégtételt. Akkor még sem az bánt, hogy mit tettél anyáddal!

De, csendesebben, mert meghallja! – intette az anyja. Aztán arra gondolt, hogy a lánya, mégis csak a vére, ez a hitvány hím meg a férje, de szinte csak papíron. Mert kizárólag a farkával gondolkodott, azért volt képes ilyen galádságra.

Csilla elmélázott Györgyi szavain, mert nem is gondolta, hogy a saját vétkéért akar bosszút állni. Aztán úgy gondolta, hogy meghallgatja a verzióját, hátha hasznára válik.

***

HA ÉG, AKKOR PATTANÁS...

Csilla kulcsra zárta szobája ajtaját, és halkan meghányták vetették a dolgot.

Megállapodtak, hogy ők ketten nem haragszanak egymásra, és Györgyit hazaküldte a lakásukba.

Az asszony úgy viselkedett, mintha nem törődne azzal, hogy új férje ágyba vitte a lányát.

Nem tett neki szemrehányást, nem is célzott rá a továbbiakban. Tette a dolgát. A doki állandóan azt várta leste, hogy mikor fog kitörni, de felesége olyan nyugodtnak tűnt, hogy már az lett neki gyanús.

Egy este vacsora közben, a doki pendítette meg az esetet, mert nem bírta már a feszültséget.

– Még le sem toltál. Meg sem szidtál. Össze sem vesztél velem. Vajon miért?

– Találd ki.

– Én már mindenre gondoltam, de nem jutottam egyről a kettőre. Ha csak...

– Ha csak? – kérdezett vissza az asszony.

- Nem is tudom. Mire jutottatok Györgyivel?
- Ez jó kérdés. Szerencsém van, hogy nem idegen nőt hoztál az ágyunkba.
- Tényleg? – vidult fel a doki – végülis... hármásban is csinálhatjuk.
- És gyereket melyiküinktől akarsz? – kérdezte a feleség némi iróniával, de visszafogva magát, amit a férj nem észlelt.
- Mindkettőtöktől! – vágta rá a világ legtermészetesebb módján.

Csillában megállt az ütő, mert nem tudta, hogy a gaz csábító komolyan gondolta-e? De kibírta, hogy nem reagált rá se jót, sem rosszat. Mivel nem is magyarázta meg ötletét, nem is fűzött hozzá semmit, arra gondolt, hogy csak egy férfi lehet ilyen marha.

– Úgy látom elgondolkodtál a javaslatomon – lelkesedett a férj egyre jobban. Tudod, milyen sokan csinálják?

– Mit?

– Hát a gruppszexet. Van egy kis kávé még? Olyan álmos lettem. Nem akarok elaludni a „premieren” – ásította. Felhajtott még egy kávé, és mire letette a csészét, rábukott az asztalra.

***

Csilla előszedte a műszeres táskát, és benyomott neki egy altató injekciót, miközben bejött a lánya.

– Na, végre! Már a harmadik altatót adtam be neki.

– Mibe keverted? – kérdezte alig leplezett izgalommal, mert már legszívesebben visszakozott volna.

– Kétszer a kávéjába, mikor kinyúlt, akkor injekcióba. De siessünk, mert lehet, hogy kell még egy adag.

Györgyi gyorsan felterítette az ágyra a gumilepedőt, és rá egy fehér vásznat. Automatikusan csinált mindent, amit az anyja mondott.

A mama kipakolta az összes műszert, és minden lámpát felgyújtottak, hogy lássanak. Nehezen cipelték az ágyra az ernyedt testet. Alig bírták, és egyszer le is ejtették. Majd megszakadtak, de végül sikerült. Gumikesztyűt húztak, és sok steril gézt készítettek elő.

Közben Csilla egyre csak sürgette lányát, aki néha tétován megállt, mint aki gondolkodik.

– Mi van? Elment a bátorságod?

Györgyi aggódva bólintott.

– Hát nem te javasoltad?

– Jól van, én javasoltam, de most...

– Mi az a „de most”? Semmi sincs. Képzeld el, hogy gruppenszexet javasolt, és mindkettőnkől gyereket akar. Majd kap, csak nem gyereket! Szedd össze magad! Hallod? Szikét! – szólt rá erélyesen.

Az asszony belevágott egy bizonyos helyen, ahol vérezni kezdett.

– Törlés! – szólt rá a lányra – ne álmodozz itt nekem, nem érünk rá! Legalább lesz egy kis gyakorlatod.

– Anya nézd, moco rog. Még felébred!

– Adunk neki egy újabb fröccsöt. Mindjárt készen is vagyok.

Csillának gyorsan járt a keze, és hamar végzett.

Mikor a „mütétet” befejezte, a sebet alaposan lefújta egy filmbevonó sprayvel, hogy ne vérezzen az öltés mentén.

– Úgy! Majd a cérnát feldolgozza a szervezet. Ami akar, idővel kilöködik, ami benne marad, az benne marad. Hát akkor végeztünk is.

Gyengéden megpaskolta a mütött arcát. – Akár a vizsgamunkám is lehetne – nyugtázta elégedetten.

– Nem gondoltam volna, hogy képes leszel rá – nézte hosszan Györgyi.

– Láthatod! Minden rendben. Majd adok én neki gyerekeket! Kéjenc disznó!

– De hát most mi lesz vele? Oda a férfiassága!

– Csak, félig lányom. Csak félig. Ahhoz ki kellett volna vágnom! Akkor lett volna oda! Ezzel a kis műtéttel csak nemzöképtelenné tettem.

De lehet, hogy ha megtudja, még félig sem fog szuperálni.

A műtött, másnap este ébredt fel, akkora dózis kábítót kapott.

Mikor szédelegve kitámolygott az ebédlőbe, mindene sajtott. A feje majd szétduzzant a sok altatótól, és azt sem tudta, hogy melyik része fáj jobban. Egyre csak a csomagját tapogatta. Nem értette, hogy ott miért fáj annyira.

Csilla várakozón ült az étkező asztalnál. Előtte a vázában egy szál vörös rózsa illatozott, és egy friss sütemény kínálta magát a tányéron.

– Valami baj van? – kérdezte érdeklődést mutatva.

– Úgy ég itt ezen a helyen – mutatott doki a lába közé – mintha egy kelés lenne rajta.

– Mutasd csak – szólt nagy lelki nyugalommal neje. Aha! Tényleg, egy ronda nagy pattanás növekszik. Még nem lehet kinyomni. Majd ha megérik. Addig is lefűjöm ezzel a fertőtlenítővel.

Ne mozogj – szólt a férfire, és lezsibbasztotta a műtött helyet.

– Már is jobb. Örülök, hogy lekezelted, mert nem látok oda.

– Jó lenne, ha fürdéskor nem áztatnád el egy pár napig, mert a víz nem válik hasznára.

– De, hogy fürödjek?

– Ha nem akarod, hogy elfertőződjön, vagy nagyobb legyen a kelés, akkor csak a környékét mosd meg puha ruhával. Mindjárt hozok is egy kis gézt – tette hozzá. Majd én megcsinálom – ugrott készségesen.

– Rendes vagy – nézett rá a férfi némi büntudattal, mert meglepte neje nyüzsgése.

– Hát persze! – mondta a feleség nagy nyugalommal.

– Mit eszel? – kérdezte Csillát – én nem vagyok éhes, mert úgy émeleg a gyomrom.

– Tökös rétest – válaszolt a nej bájosan mosolyogva, és kéjjel szippantott a vörös rózsába...

***

II. rész

A GOLYÓSCSAPÁGY

(Prózai variáció egy első ügyeletes orvos, versben megénekelte „füttyi macerájá”-ra)

A fiatal orvos először öltött fehér köpenyt, mint ügyeletes. De csak, míg végigjárta a szobákat.

Kicsit izgult, mint általában a kezdők, bár alaposan megtanult mindent. Vizsgái kitűnőre sikerültek, meg aztán a papa –, aki maga már híres orvosként praktizált – szigorúnak bizonyult. Sokkal, de sokkal szigorúbbnak, mint tanárai, oktatói.

Talán, éppen azért kellett neki is bizonyítania, mert nem szeretete volna visszahallani, hogy vele egyértelműen kivételt tesznek a neves előd miatt. Bár, így sem úszta meg évfolyamtársai néhány rosszindulatú megjegyzését. Aztán mindenkinek be kellett látnia, hogy hiába a szurka-piszka, a kis „buzgó mócsing” igazán orvosi pályára termett.

Persze, ő is drukkolt még a kollokviumokon is, de nem azért mert készületlenül állított vizsgáztatói elé, hanem mert egész egyszerűen izgulós típus volt.

Pedig otthon az „öse” előtt egy alkalommal sem sült fel, de hiába.

A papa nem bátorította. Úgy tartotta, hogy nem csak a tananyagot kell megtanulnia, hanem az emberekkel való kommu-

nikációt, a hozzájuk való viszonyulást is. Mindenesetre meg kell őket hallgatni.

Azt is minden alkalommal hangoztatta, hogy embereket kell gyógyítani, nem a betegséget magát.

– Sose feledd édes fiam, hogy a betegek ugyanolyan érző lelkek, mint te vagy én. Élőlények, és nem tárgyak. Ezt azért mondogatom folyton, hogy nem vagy felsőbb rendű lény, csak neked megadatott, hogy tanulj, és segíts a szenvedőkön.

Mindig tartsd szem előtt, mert ha fordított helyzetbe kerülnél, te is irgalomért esengnél.

Egyszóval, ne feledd el humánus maradni – intette a gyakorlott orvos.

A doktor –, aki szórakozásból először a fióknak írt verseinél más nevet használt, mely csak utalt a sajátjára –, a fehér köpenyben igen csak rosszul érezte magát. Nem szerette ezt az öltözéket. Ha tehetette, mindig a fogason hagyta, amiért felettesei megrótták.

Ilyenkor úgy tett, mintha nem lett volna érkezése magára kapni. Gombolgatni meg főleg.

Valahol a tudata mélyén viszont védekezésként hanyagolta. Nem kívánt kellemetlen helyzetbe kerülni, mert minden köpenyre két darab zsebet varrtak. Pont akkorát, amiben egy le-
vélboríték éppen elfér.

Édesapjával már előfordult, hogy a hálás beteg –, aki meg akarta köszönni, hogy meggyógyította – egy, a szokásos borítékot csúsztatott a zsebébe.

Mikor a megajándékozott professzor úr ezt visszaadta, valóságos dulakodásba fulladt az egész akció.

A beteg mindenáron ki akarta fejezni háláját, ami az orvosra meglehetősen kellemetlenül hatott.

A „*paraszolventált*” prof rákényszerült, hogy erőteljesen lépjen fel, mivelhogy a munkájáért fizetést kap, a beteg meg ne akarja őt megvesztegetni. Mert az is előfordult, hogy a vizsgált páciens-től, már a vizitnél a zsebbe csúszott a boríték, mintegy elvárva, a megkülönböztetett eljárást. Már ott próbálkozott a

piszok kis civil, és elképesztő ügyességgel kotorászott a fehér köpenyzsebben.

Ha vizsgálat közben nem figyelt kellőképpen a beteg kezeire, illetve csak a betegségre, már későn vette észre a bűvészmutatványt, és ilyenkor határozottnak, de inkább mogorvának látszott.

A professzor úr ezt a próbálkozást szinte tiszteletlenségnek tartotta, mert, minden beteget igyekezett egyforma ellátásban részesíteni.

Persze a páciens, félelemből, kényszerből, hallomásból érzett indíttatást, a paraszolvencia szolgáltatására.

A kiszolgáltatott ember, megjutalmazta az őt gyógyító doktort. Az utólagos hála még érthető lett volna. Na de előre? Így egész egyszerűen lefizette, megvesztegette. Bár ez utóbbit, nem mindenki értékelte, értékeli így. A boríték vastagsága határozta meg, az értékítéletet.

Ez a szokás egy tisztességes ember számára – még ha orvos is az illető – meglehetősen megalázó, vagy legalább is annak keltenie lennie.

Ám a gyógyítót is tényleg emberből gyúrták, és a legtöbbször a „megalázó” szó nem szerepelt a szótárban. Legfeljebb, ha valóban vékonynak bizonyult a boríték. Vagy az orvos jóval nagyobb étvágyú volt.

Akkor már odáig mentek egyesek, hogy egy-két keresetlen szóval „felrázták” az ajándékozót.

Akadtt olyan megbántott orvos, aki visszaadta a borítékot, és megszegyenítette a „hálás” páciensst.

– „Köszönöm, nem kávézom”! – mondta sértődötten, és félreérthetetlenül, ami szinte szállóigévé is vált.

Erősen elgondolkodtató –, hogy az illetékes hatóságok miért nézték folyamatosan bocsánatos bűnnek főleg az egészségügy terén –, hogy ez a szokássá vált nem kívánatos előnyserzés, a korrupció melegágya legyen. Az állami intézmények eszközeivel, rezsijével, munkaidő alatt elvégzett privát beavatkozással, államilag megfizetett alkalmazottaknál. Mert akkor el-

sősorban ott fenn keresendő a hiba. Az igazság kedvéért emlékezni kell, hogy általában a páciens kezdeményezett, e kifogásolt szokást elítélendő. Ennek ellenére valóban az illetékes hatóságoknak kellett volna megállítani a „jelenséget” annál is inkább, mert a perkálni képtelen beteg, a gyógyító kapzsiságának áldozatává vált.

Persze lehetne ezt még ragozni, hogy az értelmiségi társadalom – köztük az orvosok – szinte átestek a ló túlsó oldalára, egy előző éra korábbi – nem egészen jól megítélt – intézkedései kapcsán. Meg azt is, hogy csak bizonyos országokban vált divattá.

(Belemélyedhetnénk még alaposabban az egészségügy u.n. anomáliáiba, de itt felesleges lenne kibontani. Éppen ez a terület az, ahol mindenki szakértő.

A jelenség megemlítése –, mint a jéghegy csúcsa –, csak ok, és okozat összefüggésben került terítékre. Továbbá, a szerző egész életében megélt keserves, és következményes tapasztalat emlékeként.

De itt is ki kell emelni a kevés tiszteletre méltó kivételt, mint minden kritikánál, és ez a kis novella inkább szórakozást szeretne nyújtani.)

***

Fenti „kellemetlen” szokást, ifjú doktorunk nem kívánta erősíteni. Ezért kitalálta, hogy legalább a zsebes fehér köpeny mellőzésével elejét veszi a számára mindenképpen kínos eseteknek.

Inkább vállalta, hogy felettesei rendszeresen megróják.

A kollégák között egyértelműen nem aratott sikert, mert szinte forradalminak számított „újítása”.

Viszont, pótolta a betegek ragaszkodása, hogy a „hírhedt” jelző helyett *híres* jelzővel büszkélkedhetett.

Azért néhány alkalommal kivételt tett köpeny-ügyben.

Például a reggeli vizitnél, ahol a betegek úgy lapítottak az ágyban, mintha ott sem lettek volna. Vagy egyéb konzíliumoknál, ahol a prof. elzavarta a köpenyéért.

Egész életére így ismerték meg, hogy „nem hajlandó paraszolvenciát elfogadni”. Ennek az lett az eredménye, hogy tömegek álltak a rendelője előtt.

Persze –, mint fentiekből kitűnik – erőszakos beteg mindig akad, aki mindenáron győzni akar, és csak azért is honorálja az orvos munkáját valamilyen formában.

Valamit mindig kiagyal, hogy a „háláját” lerója.

Ha mással nem, hát encsem-becsemmel.

A doktornak is idővel tele lett a vitrinje, márkás porcelántárgyakkal, és italokkal.

Ezeket az ajándékokat – ha nehezen is – de elviselte.

Mindig úgy érezte, hogy az ilyen „hálás” beteggel szemben, emberfeletti teljesítményt kell nyújtani, pedig –, ami csak tőle tellett – mindenkinél mindent megtett.

És ez a *minden* hozta meg később elsősorban a hírnevét, majd a dicsőségét, szakmai körökben való elismerést.

***

A doki első fehérköpenyes szolgálata, ügyeletes napra, illetve éjszakára esett, amitől a kezdő orvosok – legalább is eleinte kivétel nélkül – valamennyien, meglehetősen „fáztak”.

Nappal nemcsak több kolléga dolgozott, hanem a professzor is. De éjszaka, az ügyeletes magára volt utalva.

Ez az éjszaka – ami az ő, mondhatni *debütálását* is jelentette – szinte csendesnek indult.

A betegek aludtak, horkolásuk kihallatszott, bűzös eregetésük a nyitott ajtón ki is érződött a folyosóra.

A doktor többször végigsétált a kórtermek előtt, és kinyitogatta a folyosó ablakait, hogy néha emlékezzen, milyen illatú is a friss levegő.

Főleg akkor, mikor a kieregetett bélgáz a szaglószervét telibe találta.

Meg aztán, gondolt azokra a betegekre is, akik azért is megpróbálták végigaludni az éjszakát.

Nem zabáltak be. A szintén ügyeletes nővér mindezt nem nézte jó szemmel, mert úgy gondolta, hogy a betegek által kibocsájtott bélgáz az altatónál is hatásosabb, és ingyen kapta mindenkire.

Nem szerette, ha a beutaltak éjjel alvás helyett mászkálnak a folyosón, meg marokszámra altatóért kuncsorognak.

De a mélyreható alvást illetően, volt valami igazság az elképzelésében, mert a diétások is a legnehezebb étekkel tömték teli magukat. Ilyenkor aztán, ha egyszer elaludtak, némelyek úgy elájultak, hogy ágyúlövással sem lehetett volna őket magukhoz téríteni.

Hanem a rossz alvók, minden egyes durrantásra felébredtek. Az éjjeli zene hallatán, ha egy-egy rabiátus ember nem bírt pihenni –, dühében vagy viszonzásul –, a parányi fémszekrény ajtaját püfölte.

Ha őt nem hagyják aludni, az eregetős se aludjon. Ja, meg a többi sem.

Hát hogyne. Egyik-másik „beteg”, akár egy lófingással is versenyezhetett volna, ami az összes kórterembe behallatszott. Na jó hogy, ha már a betegtársak is felébredtek rá. Nem is csoda, mikor a töltött káposzta illata majd minden este bejárta az épület valamennyi kórtermét, helyiségét.

A házi csípős szalámi hetes adagja már az első estén elfogyott. Persze, azok is megköstölhatták, akik belefértek egy-egy éjszakába nyúló kártyapartiba.

– Majdnem olyan ez a kórház, mint egy üdülő – sétált tovább elgondolkodva a doki, de kis embernek tűnt ő ennek a megváltoztatásához.

Továbbra is nyitogatta az ablakokat, mert mindig akadt, aki újra, meg újra becsukta.

A nővér már kimondottan haragudott rá. Ő is szerette a friss levegőt, de – többek között – tartott tőle, mert a doki nem bratyzott vele. Állítólag a gátlásossága miatt.

– A kis buzgólkodó! Majd adja ez lejjebb is – gondolta bosszankodva a nővér, és már biztosan tudta, hogy ezzel az orvossal nem szeret ügyelni.

Nyilván, mert az ilyen estéken neki is lepottyant valami, ha a betegekkel barátságosan elbeszélgetett, és a világ kincséért sem szalasztotta volna el. Még az ágyúlövéseket is elviselte érte.

– Na, mi újság ketteske? Falatozgatunk? Falatozgatunk? Ezt tudja csak meg a diétás nővér! – fenyegette tréfásan, a zabáló bent fekvőt.

A „beteg” egy pillanatra úgy tett, mintha megszeppent volna, aztán egy merészet gondolva, megkérdezte az ügyeletes nővért.

– Nem sértem meg, ugye ha egy kis jó házi szalámival megkínálom?

A nővér egy pillanatig szabódott, de mivel ő is a piacról élt, és a szalámi ínycsiklandóan illatozott, így aztán nagy nehezen egy szóra engedett.

– Hát milyen az a szalámi? Legalább jó vastag? – viccelődött, mert már szinte csorgott a nyála, ahogy beleszippantott az aromás levegőbe.

– Nézze meg maga! – nyújtotta feléje a beteg, a felvágatlan füstölt árut – miközben hahotázott, mint a kocsmában.

– Na, nem bánom. Adjon egy falatot, hogy el ne menjen a Péterkém – adta meg magát az engedékeny nővér.

– Falatot? – nevetett a beteg – ugyan mire menne vele? – és levágott egy 25-30 cm-es darabot a vastag szál szalámiból.

– Ezt mind nekem szánta? – kérdezte csodálkozva – miközben azon izgult, hogy a kínáló, nehogy visszavegye az ajándék felét.

Már arra gondolt, hogy otthon a család kétszer megvacsorázhat belőle.

– Hát kinek? Tudja már meg maga is, hogy milyen az igazi kolbász! – röhögcséltek mindannyian a mögöttes célzáson. A nővérke az ujjával megintette a viccelőt, és a szájára tette –, mintegy mutatva –, hogy „farkas jár a kert alatt”.

Vagyis, hogy az ügyeletes orvos nem nézi jó szemmel az ilyen nagy lakomákat, meg egyáltalán a privát kosztot diéta helyett. A zabáló beteg, egy nemzetközi karjelzéssel intézte el a dolgot, majd felhajtott egy kupica pálinkát.

Kezével két oldalról megtörölte a száját, és látszott rajta, hogy jól esett neki. Tisztára kocsmai stílusban.

A többiek figyelmeztették, hogy ez még erősebben szaglik, de az illető beutalt, a szesz hatása alatt fölényesen intett.

– Nyugi. A prof. itt van a zsebemben – és büszkén nézett szét, de inkább öntelten, magabiztosan.

A többiek nagy része vegyes érzelmekkel fogadta az ilyen beszédet, és gondolt, amit gondolt. Jót, biztosan nem.

– Az ügyeletes doki mindezt látva nem is ment arra, csak a nővérkét küldte, hogy nézzen szét az alvégen, mert egy kicsit hangosnak véli őket.

Magában meg füstölgött az ilyen „betegek önkényes szabadságján”.

Ha rajta múlt volna, felét haza zavarja.

Aztán bement az ügyeletes szobába, és elővette a verseit.

Úgy gondolta, ha már ilyen „eseménytelen” éjszakát fogott ki, akkor az irodalomnak szenteli az időt.

Elővette a mindig fiókban tartott füzetét, és várta, hogy az ihlet megszállja.

Épp egy hexameter verssoron törte a fejét, mert a hat láb az istennek sem akart összejönni. Vagy a daktilus, vagy a spondeus hibádzott.

A doktor nem akármilyen verseket írt. Az antik görög, latin verseknél alább nem is adta.

Így aztán törhette a fejét, és egy-két líráján napokat is elmolylt. Már majdnem megtalálta a megfelelő szavakat, mikor a mentősök nagy csörtetéssel rohantak be.

A kórház kapuja akkorát csapódott, hogy még a portás is felébredt a szunyókálásából. Az ügyeletes doktor mindjárt érezte, hogy valami szokatlan esemény történt, és ugrania kell, nem lehet tovább agyalni.

Bevágta a jegyzeteit a fiókba, és kíváncsian figyelte, míg a hordágyon a beteget kibugyolálták a letakart lepedőből.

A fiatal gyerek –, aki kétségbeesett arccal feküdt – először markolászta a lepedőt, de csak az egyik kezével, mert a másikkal valami nagyobb tárgyat tartott.

– Mi történt? – kérdezte a mentőt.

– Hát – vakarta a fejét – nem is tudom, hogy mondjam el.

– Azért csak próbálja meg. A jegyzőkönyvbe is le kell írnia – biztatta a doktor.

– Megkefélt egy golyóscsapágyat – bökte ki a mentős.

A doktor azt hitte, hogy a fiú valóban kefével tisztogatott egy csapágyat, és értetlenül nézett a tisztre.

– Ezért kellett behozni? – kérdezte ugyancsak csodálkozva.

– Persze, mert kemény fémből esztergálta. Ez lett volna a vizsgamunkája, de a füttyi nem akar puhulni.

A doktornak valami felsejlett, de még mindig nem a valóság.

Álmában sem gondolta volna azt, ami a következő pillanatban eléje tárult. Mikor teljesen kitekerték a gyereket, az a világeért, sem mert volna a szemébe nézni.

– Hogy történt az eset? – próbálta szóval tartani, mert egyúttal fel akarta mérni a pszichikai állapotát is.

Eközben alaposan szemügyre vette a kemény fémbe szorult – több helyen vérvő – füttyit, hogy miként fogjon a szétválasztáshoz. Úgy látta, hogy mind a kettő ragaszkodik egymáshoz.

– Aztán valami kellemesebb, meleg helyet nem találtál volna? – próbálta viccesen szóra bírni a csapágyba szorult pácienszt, de az könnyes szemmel fordította el a fejét, a száját meg dacosan összezárta. Majd meggondolta magát a barátságos, halk hang hallatán, és válaszolt a doktornak.

– Próbálkoztam én tyúkokkal is –, mert nem akartam, hogy „úgy maradjon” a lány. – De olyan hangosan vértfogtak, hogy nem csak az anyámat, a szomszédokat is fellármázták.

A doki megint meredt tekintettel nézett az ágyon fekvő páciensre, és azt gondolta magában, hogy „*nagy az Isten állat-kertje*”.

Majd próbálta szóval tartani a gyereket, hogy továbbra is elterelje a figyelmét, a szó szoros értelemben vett szorult helyzetéről. Hátha magától is lelappad a szerszáma.

A kutyák is össze szoktak ragadni – bár ott a szuka tartja első-sorban fogságban a kant.

Aztán egy idő után maguktól szétválnak.

De ez a kemény fém nem akart puhulni, akárhogy bővölte.

Egy pár perc múlva a gyerek megsokallta a faggatózást, és rámondult az orvosra.

– Csináljon már valamit, az istenit! Maga az orvos!

– Mire gondolsz, mit csináljak?

Ha ráncigálok, te betojsz!

Már mindenütt felsértette a bőrt. Gondolom, te is próbálkoztál vele.

A gyerek megint hallgatott.

– Ha ez volt a vizsgamunkád, akkor igen csak szarul sikerült – próbált még közvetlenebb hangot megütni a gyerekekkel, de az másra sem figyelt, csak a bajára.

Az orvos odahívta a másik osztályon ügyelő kollégáját –, aki nem örült a meghívásnak, mert ő is egyujjas gyakorlatot végzett, csak egészen más körülmények között. Hagyományosat.

Mikor erőteljesen kopogtattak az ajtóján, a nővérnek alig maradt ideje felkapkodni a ruháját.

Az orvos szentségelt, a nővér meg szokatlanul irult-pirult.

Mikor meglátta a hordágyon fekvő beteget a hihetetlen szituációban, fékezhetetlen hahotába tört ki.

Az első ügyeletes doki, meglehetősen rosszálló pillantására kezdett csak csendesedni.

- Inkább azt mondd meg, hogy mitévők legyünk?
- Próbáljuk meg lehúzni együttes erővel.
- Nem megy!
- Miért?
- Mert a tartó belseje tele van sorjával, érdes, szemcsés.

Lenyúzná az összes bőrt.

– Akkor te mit tanácsolsz, mit tegyünk? – alkudoztak a bajba jutott beteg fölött.

A pórul járt kanos legény, már nagyon rosszul tűrte maga fölött a sok csodálkozást, és tanácskozást.

– Csináljanak már valamit! Azt hiszik olyan élvezetes ebben a helyzetben?

A két orvos egymásra nézett, és bár lett volna némi hozzászólásuk, mégis hallgattak. Aztán a szexelésben megzavart doki nem állhatta meg, kevés felhanggal ő is megkérdezte.

- Mindig így szoktad kipróbálni a vizsgamunkád?

A beszorult gyerek továbbra is hallgatott szokásait illetően, és olyan vasvillaszemekkel nézett a másik orvosra, mintha azt mondaná, hogy „... ez nem tartozik rátok, és nem is beszélek róla...”

Aztán kicsit felmelegedhetett az agyvize, mert igencsak bátran szólalt meg.

- Könnyű maguknak!

A két orvos csodálkozva nézett a páciensre, aztán egymásra. Mintha hallani akartak volna valami magyarázatot. Nem is kellett sokáig várni. A páciens folytatta a mondókáját, és egyáltalán nem vette figyelembe, hogy orvosokkal beszél, akiktől segítséget vár.

– Tudom, hogy maguknak itt vannak a nővérek kéznél – vágta oda mérgesen, aztán mintha meg is szeppent volna. Ő is érezte, hogy nem az orvosok kerültek kiszolgáltatott helyzetbe, nem rajtuk kell segíteni.

A másik dokinál is felszaladt a pumpa, és már úgy gondolta, hogy vagy beolvas ennek a még perverznek sem mondható

kis idiótának, vagy otthagya az egészet. Aztán odafordult a kollégájához.

– Jól kifogtad az első ügyeledet!

Amaz csak hümmögött.

– Én azt hiszem, hogy ezek a tanulatlan gyerekek nem kapnak kellő szexuális felvilágosítást.

Olyanok, mint az állatok – mondta félig hangosan, hogy értse is a hordágyon fekvő, meg ne is. Aztán latinul beszélt tovább a társának.

A megszorult gyerek úgy fülelt, mint süket disznó a búzában. Szerette volna érteni, amit felette trafikálnak.

Igaz, hogy ő várt segítséget, az ő fütyköse került „szokatlan helyzetbe, de azért az önérzetét nem engedte sértegetni.

Már olyan dühösen méregette a két egyezkedő orvost, hogy ha nem lóg a szerszámán a nehezék, akár be is pancsolt volna nekik.

Szemei vérben forogtak, a feje nemcsak vörösödött, de mintha lilult is volna. Szerencsére az ügyeletes doktor észrevette.

Gyorsan megmérte a vérnyomását, ami legalább olyan magasan ácsingózott, mint a lelappadni nem akaró fütyije.

A két orvos hirtelen mozgásba lendült.

Injekció, infúzió, vizes borogatás, miegymás.

Kezdték komolyan aggódni a „betegért”.

A türelmetlenség mindkettőjükre rátelepedett, mert nem akart megérkezni a közben „berendelt” ékszerész szaki a gyémántvágóval.

Szólhattak volna a gyerek főnökének is, de pont ezt akarták elkerülni, hogy lelkileg is megnyomorítsák, mert úgymint kitudódott volna a környezetében. Akkor aztán soha nem mosta volna le róla senki a nagy szégyent.

Mióta a mentő bevitte a gyereket, már két óra is eltelt. A doki úgy gondolta, hogy ha mégis elbeszélget vele, vagy eltérli a figyelmét, az erekció megszűnik.

De valószínű, hogy a fém szűrős sorja irritálta. Lehet, hogy ha teljesen simára csiszolja – ha nehezen is –, de magától, vagy egy kis segítséggel kicsúszik belőle a füttyökös.

Hát nem csúszott. Ezért kellett egy gyémántvágóért szalasztani, meg – talán egy kis „férfi szolidaritásból” is. – Nem akarták tönkretenni a fiatal gyerek szerszámát.

Nem hiányzott belőlük az empátia.

Úgy éjjel kettőkor egy rendőr kíséretében befutott a mentő az ékszerésszel, és a gyémántvágójával. Látszott rajta, hogy nagyon gyorsan öltözött fel, csak úgy magára kapta, ami a keze ügyébe esett.

A mester halálsápadtan állt a két orvos előtt, mikor a mentős is, meg a rendőr is elengedte az addig két oldalról szorosan markolt karját.

Ránézett a *sürgős munkára*, és egy nagyon sóhajtott.

A helyzet láttán, teljesen megkönnyebbült.

– Azért elmondhatták volna, hogy miért ugrasztottak ki az ágyból éjnek éjszakáján, hogy ne kapjak infarktust! – háborodott fel.

– Elnézést kérünk – szólt egy kis büntudattal az ügyeletes doktor, mert gondolta, hogy a két kísérő elmulasztotta elmondani az esti mesét.

– Nincs semmi baja? Nézzem a vérnyomását.

– Nincsen. Most már nincsen. Főleg, hogy nem én vagyok a szenvedő alany.

Ki ez az idióta? – kérdezte, mert ő sem állhatta meg.

A „beteget” ekkor már egy lepedővel – mintegy paravánként – eltakarták, hogy senki ne lássa az arcát. Túl sokan nyüzsögtek már körülötte.

A doktor a szája elé rakta az ujját – mutatva, hogy ne firtassa a mester a praktikát.

Aztán válasz helyett magyarázni kezdte, hogyan kellene csinálni, hogy az érzékeny, de amúgy is sérült bőr viszonylag ép állapotban szabaduljon meg. Nem beszélve a makkocskájáról.

A paraván mögött a gyerek úgy izgult, hogy a fenekébe egy zabszem sem fért volna be.

Minden rángásnál, feljajdult. Akkor is, mikor a csiszológép hozzá sem ért, csak felsívított.

Az ügyeletes doktor és társa, kamasz füttyit ennyi ideig egész életében nem markolászott, mint akkor éjjel.

Mire szerencsésen sikerült leválasztani, a gyerek alaposan megdagadt péniszét furcsa tokjáról, már hajnallott. Kint világo-sodni kezdett, és mindannyian rendesen megizzadtak.

A mester összepakolta a gyémántvágóját, és a suhanc már tudta, hogy vége az attaknak. Pedig igazán finoman bántak ve-le.

Türelmetlenül tépte le az előtte lévő lepedőt, és dühödten tá-madt a társaságnak.

– Na, végre! Miért gatyáztak ilyen sokáig?

A nővér kis híján, szájon kapta.

– Lennék csak én az anyád! Majd adnék én neked!

A megszabadult gyerek hetykén nézett rá.

– Csakhogy nem az anyám! Úgy, hogy ne prédikáljon ne-kem!

Egyértelműen látszott, hogy a nővér is alig bírta tartani magát.

– Hagyja csak, ennek úgyis hiába beszél – intette le az orvos. – Lehet, hogy legközelebb megint megcsinálja.

A megszabadult srác – bekötözött csomagjával – leugrott az ágyról, miközben a doktor egy vékony könyvet nyomott a kezébe.

– Olvasd el fiam, hátha tanulsz belőle.

– Mi ez? – kérdezte a gyerek, akin látszott, hogy ritkán – de leginkább csak pénzt szokott olvasni.

– Megtalálsz benne az afrikai primitív népek beavatását, szexuális szokásait.

A gyerek egy darabig nézte a borítót –, ahol mezítelen, aszott fekete emberkép egyetlen ruhadarabjaként egy – a két comb között – felfelé álló hatalmas hegyes paprikára emlékeztető alkalmatosság meredezett.

- Mi ez? – röhögcsélt felszabadultan.
  - Ezt úgy hívják, hogy pénisztok – mondta az első ügyeletes doktor.
  - Na, látja! „Ez bárkivel megtörténhet” nem csak velem! – és köszönés nélkül elviharzott, a csuromvizes egészségügyiek elképedésére.
- A doktor elgondolkodva baktatott a szobájába.
Elővette a kéziratait –, amit nagy hirtelen bevágott a fiókba –, de nem azt folytatta, amin addig nyúglődött.
A toll mintha magától írta volna az alábbiakat.

„5. Epikrízis”

(Epikrízis = görög er. orvosi kórtörténet rövid összefoglalása, és ennek alapján történt megítélése. A 24 limerik = limerick-ből az 5. „Csak játszom a szavakkal” című Julesz János verses kötet 17. oldal. Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt Budapest 2006. ISBN: 963 226 047 3)

- *„Fütyin szorult golyócsapággal, keshedt
fiút hozott a mentőautó este.
Gyémánttal vágtuk. Üggyel-bajjal
megszabadult. Pirkadt a hajnal,
és szólt a srác: „Ez bárkivel megeshet.” –*

***

A PROTEKCIÓ

(2. variáció a doktor, lakat alatt tartott szüzességének bizonyítására”)

Klári már régóta készült az orvoshoz, mert egyre gyakrabban jött rá a fulladás.

– Itt van a két gyerek, jó lenne, ha befejeznék az egyetem. Mi lesz velük, ha valami komoly betegség miatt hosszú időre kórházba kell feküdnöm?

Állandóan kiszolgáltam őket, mindent megcsináltam, csak tanuljanak.

Az apjukra nem számíthatnak, mint ahogy én sem számíthattam rá – aggódott.

Egyre csak szorongott, és mindig rosszabbul lett.

Egy nap Vili fia sietett haza ebédelni, és azonnal a konyhába rohant.

A tűzhelyen semmit nem talált, még egy üres lábast sem, nem hogy ebédet, ahogy megszokta.

– Anya! – kiabált – nem főztél? Olyan éhes vagyok, hogy kopog a szemem!

Hallod? Merre vagy?

Végigjárta a lakást, de anyját sehol nem találta. Végül kinézett a teraszra, és meglepetésére az asszony a nyugágyban feküdt, félrefordult fejjel.

– Anya! Anya! – kiabált kétségbeesetten Vili, mert rögtön látta, hogy valami nincs rendjén. Rázogatta, vizes ruhával dörögölte a szíve tájékát, mire az asszony magához tért.

Kábultan nézett orvostanhallgató fiára, és látszott rajta, hogy fogalma sincs, hol van.

– Anya! Rosszul lettél? Mióta fekszel itt ájultan? – faggatta Vili.

– Nem tudom. Mi történt?

– Én is azt kérdezem!

– Elszorult a mellkasom, fulladtam, és épp, hogy lefeküdtem a friss levegőn. Azóta semmit sem tudok.

– Na, ennek véget kell vetni! Már mióta mondogatod, hogy fulladsz? Miért nem mentél már orvoshoz? Nem merek fiam. Nem nagyon törődnek az emberrel. Pénzem meg nincs, hogy jobban odafigyeljenek rám.

Vili beszaladt a lakásba, és felhívta az osztálytársát.

– Légy szíves segíts, mert az anyámat majdnem halva találtam.

Kérdezd meg a professzor urat, illetve az édesapád, hogy tudná-e fogadni, és mikor?

Tíz perc múlva csörgött a telefon, és a vonal túlsó végén Vili osztálytársa jelentkezett.

– Azonnal üljetek taxiba, az apám várja a klinikán.

– De tudod... nekünk nincs pénzünk ...

– Hagyd már ezt a hülyeséget! Évfolyamtársak vagyunk, meg barátok! Különben is! Az apám nem szokott paraszolvenciát elfogadni.

Klári egy kicsit ózdkodott, hogy protekcióhoz kellett folyamodnia, de fia nem engedett.

A váró –, mint mindig – tele volt, és Klári már visszakozott volna.

– Nem bírok én itt állni –, panaszkodott a fiának.

– Tessék ide leülni, majd összebb húzódunk – kínálta helytel kedvesen az egyik beteg.

– Na, látod! Azt a kis időt kibírod, míg beszélít a prof. – súgta a fülébe, hogy más ne hallja.

Én meg olyan éhes vagyok, hogy leszaladok a büfébe egy szendvicsért. Ugye nem szöksz meg? Engem hoznál kellemetlen helyzetbe.

– Menj csak – mondta bágyadtan Klári.

Bent a vizsgálóban, a professzor úr nyüzsgött. Egyszerre három beteget is beszólított, mert mindenkit meg akart vizsgálni.

Az egyik a paraván mögött várakozott, a másik a vizsgáló asztalon feküdt egy szál bugyogóban, és a nővér terített rá egy lepedőt. A harmadikat éppen faggatta.

Mikor egymás után végzett a három beteggel, intett a nővérnek, aki már tudta a dolgát, de az még nézte a professzort, hát ha van más dolga is. – Ismerte már.

– Újabb hármát hívjon be – mondta – vagy várjon csak! Majd én kimegyek, mert vár rám valaki. Ha befejeztem, csak akkor hívja be a többit.

A prof kinézett az ajtón, és elszörnyedt, hogy mennyi beteg szeretne bejutni. Aztán ki is lépett, mert nem látta tanítványát az anyjával. Bár ez utóbbit nem is ismerte. Legalább is nem emlékezett rá, hogy találkoztak volna. Az is lehet, hogy elfelejtette.

Egyre Vilit kutatta a szemével, de nem látta.

Gyorsan visszalépett a rendelőbe, és megint intett a nővérnek, hogy jöhet az újabb három beteg.

Klári már látta a professzort, de úgy elkábult, hogy érkezése sem volt neki inteni. Meg sem próbált odamenni. Így is idegeskedett, hogy hamarabb beszólítja, és akkor nem győzi hallgatni a várakozók pikírt megjegyzéseit. Már a feje tetején érezte a vérnyomását.

Meg aztán a professzor úron nem látta a fehér köpenyt mikor kilépett, és nem is kapcsolt hirtelen.

Ahogy bement az újabb három beteg, Vili fia megérkezett a szendviccsel.

– Azt hiszem fiam a professzor úr volt kint.

– Kijött? – kiáltott fel. Miért nem szóltál neki?

– Csendesebben! – halkította le az anyja – nem látod, mennyien vannak?

– Igen, de én megbeszéltem vele, hogy azonnal fogad. Illetve a fia, a barátom.

– Most már mindegy. Ki kell várni újabb három beteget.

– A fene egye meg! Pont most kellett nekem is elmen-nem!

A három páciens úgy cca. egy órahosszáig tartózkodott bent, mert a professzor úr alaposan megvizsgálta mindet.

Végre végzett velük, és a nővér jelent meg az ajtóban, hogy újabb három embert hívjon be.

Vili hosszú lábaival egy pillanat alatt az ajtóban termett, és a professzor urat szólította.

- Várjon a sorára – szólt rá erélyesen.
- De... telefonon mindent megbesz...
- Fiatalember! Nem látja, mennyien vannak? – pattogott a fehérköpenyes.

Vili nem hagyta magát, szinte bekiabált az ajtón.

- Professzor úr!
- Az ismerős hangra a professzor úr, a szemüvege fölött felnézett.

– Hol voltál fiam? – kérdezte rosszallón, már egy órája várok rád. Közben arra gondolt, hogy a saját gyermeke szemrehányást tesz neki, amiért nem teljesítette a kívánságát. Fia sosem szokott tőle semmit kérni, nem is értette, hogy most mi történt vele.

- Bocsánat professzor úr, csak ki kellett mennem...
- Hol van az édesanyád?
- Itt kókadozik a váróban.
- Azonnal hozd be! Nővérke várjunk még a többiekkel – szólt oda az asszisztensnek, aki már név szerint szólította a betegeket. Azok természetesen nagy megkönnyebbüléssel, és sóhajjal indultak a vizsgálatra, aztán bosszankodva húzódtak félre.

Klári füleivel még felfogta az előre várt megjegyzéseket.

- „Na, ez is egy protekció!”

Mikor belépett a vizsgálóba, már az egész arca lángolt a kellemetlen helyzettől, és nem győzte az elnézést kérni. Bent a prof. úgy fogadta, mintha egy régi kedves ismerősét. Először is kezet fogott vele. Megrótta, amiért nem jelentkezett, mikor kiment érte. Klári egyre csak szabadkozott.

A professzor urat szórakozott embernek tartották, csakúgy, mint általában a professzorokat.

Jött, ment, nyüzsgött, egyszerre több dologra is figyelt, mint a jó háziasszony.

- Na, halljam mi a probléma. De előbb megvizsgálom, vetközzön le teljesen.

Klári –, mint mindig – szégyenlősen vetkőzött. Kicsit komótosan, aztán ami ruhadarabot levetett, gondosan összehajtogatta. De a bugyijától az istennek sem akart megszabadulni.

Várta, hogy mikor szól az orvos, hogy *elég, nem kell tovább vetkőznie*, de hiába várt. Már csak egyedül a bugyogóhoz ragaszkodott, és rémült tekintettel nézte fia tanárát.

– Csak nem akarja, hogy még ezt is levessem? – nézett rá ijedten. – Hiszen láthatja, hogy az afrik alul felül egyszínű. Lent mind kikandikál a madzag alól.

A prof. közben intézte a dolgát, és többször is a nőre pillantott, hogy vizsgálhatja-e már, de nem sűrgette.

Végül minden ruhadarab lekerült róla, csak abban az egy szál szeméremtakaróban ácsorgott, majd úgy gondolta, hogy leül, mert szédül. Valahogy nem került szinkronba az orvossal.

Mikor végre elindult Klári felé, hogy kezelésbe vegye, megkérte, hogy feküdjön a vizsgáló asztalra.

Klári fűrgén lépett az ágy lépcsőjére, és közben a szíve majd kiugrott.

Ebben a pillanatban belépett két orvos, és két nővér.

Először önkéntelenül is kezeivel intim testrészeit próbálta takargatni, miközben bosszankodott, hogy nem akar összejönni ez a vizsgálat.

A „házigazda” professzor, lelkesen fogadta a vendégeket, és azonnal bemutatta Klárit a váratlanul érkezőknek.

– Tudjátok ő az évfolyam legjobb diákjának az édesanyja. Mellesleg a fiam barátja.

Az orvosok érdeklődést tanúsítottak, mert Vilit tényleg az évfolyam eszének tartották.

A nővérek, már csak udvariasságot mutattak.

Klári egy szál „fantakaróban” fogadta a kézfogásokat, és nem tudta, hogy melyik kezét is tegye maga elé, és hova. Meztelen melleit takargassa-e, vagy az alig bugyi alatt lévő muncust.

– Kellett nekem ebben a pi.nyi bugyiban jönnöm – mérgelődött magában. De hirtelen nem talált mást, a fia meg sűrgette, hogy még mindig nem öltözött fel.

– Ezt is a lányomnak köszönhetem, mert olyan erőszakos! Érjek csak haza! Úgy kidobom, a szemébe, mint a krumpli héját. – És még milyen büszkén mutogatta, hogy mit vásárolt nekem!

Klári szégyellte magát. Enyhén szólva égett, mint a Reichstag. Motyogott valamit, és még később sem emlékezett rá, hogy mit.

A professzor úr mellélépett, és bátorításként fogta karját, mintha érezte volna, hogy legszívesebben elszaladna. Közben, fesztelenül beszélt a két kollégájához.

Figyelembe sem vette, hogy egy meglehetősen csinos, kimon-dottan szép arcú, kellemes modorú, félénk pácienssel áll szem-ben, és nem egy meztelenre vetkőztetett kirakati bábúval.

Persze sokan nem tudták, hogy a professzor úr – szinte példa nélküli módon – nőbetegeit soha nem tekintette vadász-szákmánynak. Tőle állhatott volna előtte a világ szépe, akkor is csak a betegségére koncentrált.

Mikor abbahagyta a gyógyítást, egyik verses kötetének a „Visszavett szüzesség” címet adta.

Mintegy tudomására hozva mindenkinek, és bárkinek versben, és egy alkalmi élő előadásban, hogy ő bizony a negyvenegy év alatt a fűtyijére csomót kötött, ha nőbeteget vizsgált.

Na, és utána állítólag visszavette a szüzességét – férfi lévén – de akkor már minek?

Erről a következőképpen vall – többek között.

(Julesz János „A visszavett szüzesség” c. verses kötetéből részlet. Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt. Budapest 2009. ISBN: 978-963-226-235-2)

Előhang a kötethez. Részlet a 8. oldalról.

*„ E füzet – látod – összeáll,
és címet kérni kiabál.*

Hát megvan: Visszavett szüzesség.

Mi ez? Cím? Vagy mókás üresség?

***

*De szűz, aki nem gyakorolta a bókot,
s hagymás levű főtt kagylót nem evett:
nyelvével az asszonyi szájban a csókot
soha meg se' kísérte az ajka helyett.*

***

*Így telnek az évtizedek meg a percek,
míg megtanulatlanul annyi marad,
hogyan bizton itélj, s csak a csúcson ereszted el
szelíd madarad, sohasem hamarabb.”*

***

Mindezt azért össze is foglalta, de egyúttal megbánásként is. És, mint, aki tudta a közmondást, hogy „...amit itt elszalasztott, odaát az orrára kötik...”

Író, kiadó, tartozék, mint fent.

Korhatár (A forma: anyegini strófa részlet a 11 oldalról)

*„Negyvenegy munkaévnék vége.
Gyógyítani többet nem fogok.
Versekkel játszadózom végre,
Arra, mi volt, csak gondolok”.*

De alighanem igaza lehet, mert minden nőbeteg az első pillanatban azt nézi, hogy hogyan reagál a férfi orvos. És tessék! Egyesek utólag vallanak.

Mégis csak férfiből van a férfi orvos!

***

Klári már félájult állapotban szédelgett, és egyre az zaka-
tolt az agyában, hogy soha többet protekció!

Közben újra felfeküdt az ágyra, és a prof. megállapította, hogy
műtétre lesz szüksége.

A műtéttől –, mint mindenki – rettegett, de annyira mégsem
rázta meg, mint ez a megelőző vizit.

Hát.... Minden rosszban van egy kis jó.

Az öltözködés sokkal, de sokkal gyorsabban ment, mint a
vetkőzés.

Semmi perc alatt kapkodta fel a ruháit, és máris osont volna ki,
ha a nővér nem szól rá, mire a páciens újra szégyenkezve állt
egyik lábáról a másikra.

– Várjon hölgyem, még nem végzett a professzor úr!
Annyira ne siessen, ha már egyszer bejutott.

A professzor úr – betege zavarából – mit sem észlelt, ám
nem győzte hangoztatni, hogy nagyon örül, hogy megismerte
legjobb diákja édesanyját.

Klári azt sem tudta, hogy illik-e megkérdezni, hogy mennyivel
tartozik.

Egyre csak ügyetlenül topogott. Ilyen szerencsétlennek már ré-
gen érezte magát.

Talán nem is gondolta, hogy az alábbi sorokat is az őt vizsgáló
professzor írta.

Arra meg pláne nem gondolt, hogy verseket ír.

Julesz János: „Michelangelo golyvája”94. oldal

Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt Budapest 2008.

ISBN: 978 963 226 167 6

Csen-Si-kung ötparancsolata orvosoknak i.u.1617-ből

l./Az orvos válaszolni kész legyen,

*ha beteg hívja, gazdag vagy szegény!
Célja: gyógyítás, nem haszonlesés;
Így nincsen folt lelkiismeretén.*

*2./Az orvos, aki hölgyet felkeres,
vigyen tanúként famuluslegényt.
A bajáról otthon bármit elkotyog,
a beteg bánja azt és az erény.*

*3./Az orvos a betegtől gyöngyöket
vagy drágakövet, ékszert sose kér
előre csikart munkadíj gyanánt,
vagy ajándékba, gyógyszerért.*

Lábjegyzet: Az első két sora valódi. (Magam csak a második két sort illesztettem hozzá, hogy rímeljen.) stb. szerző)

***

Mikor a professzor úr Klárit megvizsgálta, még fenti vers – a többivel együtt – csak gondolatot öltött.

Talán ha a nő valamelyest ismeri hitvallását, kevésbé jön zavarba. A fia ugyan elmondhatta volna, de ő is csak arról zengedezett, hogy milyen nagy tudású.

Egy kicsit neheztelt rá, és úgy gondolta, hogy megmossa a fejét, amiért otthon nem készítette fel.

Klári jóval később sem tudta volna elmondani, hogy miként került a vizsgálón kívülre.

Leleteit, ambuláns lapját a fia rakta a táskájába a folyosón, és ráparancsolt, hogy azonnal menjen haza.

– Hallod anya? Haza tudsz menni? Mert nekem már más dolgom van.

Az asszony bólintott, és a fia elviharzott.

A „*protekciós beteg*”, mint aki alaposan beszívott, elindult az orra után. Pedig még üveget sem látott.

Beállt a megállóba, és felszállt a legelső beálló buszra.

Leült egy székre, és nagyon lassan tért magához.

Egyszer csak megütötte a fülét, hogy Újszegeden járnak. Meglepődött, mert nem értette, hogy hogyan került a lakásától homlokegyenest ellenkező irányba. Majd felfogta, hogy nincs mese, végig kell menni a vonalon, nem tud mire átszállni, mert arra csak egyetlen busz közlekedik.

A végállomáson a sofőr leszállította, hiába bizonygatta, hogy vissza kell mennie, csak figyelmetlenségében elnézte a busz számát. A vezető kötötte az ebet a karóhoz, ő meg nem ellenkezett.

Leszállt az egyik ajtón, és rögtön fel is szállt a másikon. A szabály az szabály.

Végre elindult a járgány visszafelé.

Klári annyira bosszankodott figyelmetlenségén, hogy a városközpontba érve, szintén nem észlelte, hogy le kellene szállni. Így tovább utazott a másik végállomásra, Rókusra. Éppen a város másik végébe.

Mikor a végállomáson kiürült a jármű, már nem mert visszalépni a buszra, úgy összezavarodott.

Attól tartott, hogy a trolibusz vezetője megjegyzést tesz rá.

Pedig neki arra a napra nagyon elege lett a váratlan eseményekből.

Egyre csak azon járt az esze, hogy majdnem mezítelenül „mentek rajta végig” bemutatkozásképpen.

Nem volt mit tenni, gyalog indult haza.

Mire belépett az ajtón, már besötétedett.

Fia kétségbeesve rontott neki.

– Hol voltál? Már mindenütt kerestelek! A jó ég áldjon meg! Rám hoztad a frászt.

– Megismerkedtem a csomó emberrel, és eltelt az idő – füllentett az anyja némi büntudattal – majd kisietett a konyhába vacsorát készíteni.

***

Julesz János
Michelangelo golyvája c. verses kötetéből részlet
Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt Budapest
ISBN: 978 963 226 167 6

Hippokratész esküje (disztichonban)
A 87. oldalról

„Súlyos az eskü, amit teszek itten az orvos Apollón
jó fia: Asklépiosz-, s annak lányaira.
Folyton tisztogató Hügieiát és Panakéját
– őt, aki meggyógyít, bárminemű is a baj –,
sőt az olimposzi csúcson a ködben örökre tanyázó
mindenik Isteneket felhívom tanúnak
arra, hogy összes erőmmel iparkodom én fogadalmam
tartani úgy, amiképp mostan sorra veszem.”
és a többi...

***

A vers írója –, aki egyben lelkiismeretes orvos lévén – nemcsak a beteg tisztességes gyógyítást tartotta szem előtt. A versek csak a hitvallását hirdették.

Nő, vagy férfibeteg, nála egyre ment.

A beteg az beteg, bármilyen nemű is.

De –, mint az versrészleteiből is kitűnik –, nem győzi eléggé hangoztatni, hogy a férfi számára meglehetősen sok lemondással, önmegettartoztatással, élvezetek visszafogásával járt, amit további verseiben, finom öniróniával vall be.

Mintha azt mondaná, hogy „...látjátok ti ezerarcú, férfibolondító csodálatos nők –, ha betegek vagytok –, mit meg nem tesztek értetek!....”

Utólagos önsajnálataiban még azt is elfelejti, hogy egy orvosnak ilyennek kellene lenni. Csak az űzze ezt a foglalkozást, aki képes önmegtartóztató életet élni betegeivel szemben.

Jaj! Micsoda kívánság! Micsoda kívánság! A betegek részéről...

Mint ahogy a papnak illene betartani a cölibátusságot, hisz „mind a ketten” esküt tettek. Bár a két foglalkozás között ugyan, adódik *némi* különbség.

Tény, hogy negyvenegy évi orvoslását fogadalmához híven végezte. Ám mikor letette a fehérköpenyt –, amit soha nem viselt vizsgálatok alkalmával – egyszerre három verses kötetébe lopta bele panaszát.

Természetesen – fenti „önmegtartóztató” élet – a nőbeteg egyikét sem érdekli. De csak a beteget.

Hálátlan „némberek”!

Ők, leginkább a gyógyító orvost szeretnék a vizsgálóban látni, és nem az elszalasztott, nemi kapcsolatok után áhítózó, kesergő férfit.

(Aki más elképzeléssel látogatja meg az orvost, arról itt most ne essék szó.)

E kesergés – verseit tekintve – tán még dicsekvésnek is számítana, ha helyenként nem ironizálna saját magával. De a figyelmes olvasó ezen nem biztos, hogy nevet. Legfeljebb a merész kifejezéseken, ami miatt egyik kollégája exhibicionistának nevezte.

A jellemzés magáért beszélt egy olyan orvostól, aki nem vetette el a kínálkozó alkalmat....

Nyilván mindenki másképpen ítéli, ítélte meg.

A beteg az erőltetett közömbösséget, és a kollégák a hihetetlen vallomást.

Mindenesetre Klári örült neki, hogy – kifejezetten a panaszára koncentrálna – nem mustrálgatta, már-már nem is tekin-

tette szemérmes (ilyen is van) nőnek. A professzor úrnak csakis a gyógyítás járt a fejében.

Viszont nem elég egyszer hangsúlyozni azt a merészséget (kesergést), amit egy gyógyító, teljes önmegtartóztató munkás élet után –, annyi csinos fehérnép láttán – papírra vetett.

***

Klári, utólag megvette mindhárom kötetét, és szorgalmasan olvasgatta, amiről viszont a poéta professzor úr nem tudott. Csak azt, hogy mind a hármat gyorsan szétkapkodták a boltokban.

A szerény orvos továbbra sem hazudtolta meg magát, mert alábbi sorokban bizonygatja, hogy mindazt, amit leírt, komolyan gondolja.

Bár...lehet, hogy tényleg csak „játszott a szavakkal”.

De, gondoljon mindenki, amit akar, a kötetek már visszajelzést nyertek.

Julesz János „Csak játszom a szavakkal” Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt Budapest 2006. ISBN:963 226 047 3

7. Macsó módra

*Egy dalt dúdolt a daliás macsó:
Milyen szelíd e szépséges kacsó!
Míg ing a csacska csó/nak,
mi volna jó /hajó/nak?
Öled örvényén puha pamacs. Ó!
(a szerző: Huan Húlez)*

8. Ugyanaz színekép elemzéssel
*A szeme kék, akár a gencián,
a haja dúsan omló Tizian-
vörös. De mit tagadjam?*

*Nincs jó nekem csak abban,
ha prémje barna bársony punciján.”*

Ha-ha-ha...

Nos, mi ez, ha nem kesergés, az áhított, de elmulasztott forró csókok, ölelések után? Hiszen az életet a szerelem édesíti meg. Főleg az alkalmi...

Az ember, szolga lelkével azt hiszi, hogy ismeri a másikat. Például az orvost, aki előtt betegként áll, hiszen „mind egyforma.” (!?) De nem. Csak a beteg hiszi. Íme, fenti vallomás.

Pedig annyit, de annyit meséltek a különc professzorról!

Ebből az elbeszélésből is kiderül, hogy az ember még csak nem is sejti, hogy kivel áll szemben!

Ám –, mint kitűnik – titkolt vágyát azért is megénekelte. Mint-ha üzeni akart volna vele.

Gondolkodom.....

Ez elégtétel lenne? Na és... értékeli ezt bárki is?

Hát, másokhoz viszonyítva, mennyit, de mennyit veszített vele!

Például, hogy negyvenegy év után jött rá.....

Talán ennek hatására versel tovább, az alábbiak szerint.

Író és könyvcím, mint fent, 29 oldal

Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt Budapest 2006.

ISBN: 963 226 047 3

„Seggszírjeim /hét színházi este és két szonett/

*1./Elveszett már mindkettőjük bugyija;
addig kefélt Rómeó és Júlia,
kapualjban Capuletek
Monteguekra míg ráleltek,
s nem maradt, csak két kiaszott múmia.*

2./Hamlet úrfi keféli a
szüzi dámát. Ofélia
fúl a vízbe,
és több ízbe
gyilkol a szkizofréria.

3./Kövér ember nőt akarva
Hasa alját megvakarja.
Vízbe ejtik végül,
a dagi megbékül.
Ford a férj és nő ki szarva.

4./Esze, nője máris oda,
rászáll a féltés démona,
és az arab
fübe harap.
Kellett néki Desdémona?

5./Vénségére farkat himbál,
hiába, ha Lear a király.
Számolhatja hány a
rossz és a jó lánya.
Bosszút most már ugyan kin áll?

6./Kántáld kocsmái körökbe,
megjegyezzed mindörökre:
Bár hörögve,
vagy röhögve,
jobb a Vilmos, mint a körte.

7. (Last performance)

No-színházért, karagözért

kínzókamra, kivégzőtér

*- szól a színész – nekem kinéz.
Shakespeare miatt kár a gőzért.”*

***

Író és könyvcím, mint fent, 31. oldal

Kiadó: Medicina Könyvkiadó ZRT Budapest 2006

ISBN: 963 226 047 3

„*** Seggszpir: 00-dik szonett*

*Az vagy nekem, mint testnek a kenyér,
testemnek legbecsesebb holmija!
Mint kincset óvlak, csomós aranyér,
míg zúg a szél, s a kakofónia!
Káromkodom: – A jó édesanyád...! –
Mi bús e dal! Hogy fáj e ballada!
Siratja segge piros aranyát
amíg visong az ember valaga.*

*Mint csillag csillog tizennégy karát
szemem szikráiban. Hová visz a
galamb, kutatva békém Ararát
hegyét? Vezessen asztrológia,
vagy széklazító gasztronómia;
viruljon végbelem olajág.”*

*F.Gy. sebészorvos barátomnak hálából, amiért műtét helyett műfogással segített a bajomon. Mert a lelki szenvedést nehezen tűröm, de a testit még nehezebben.

Utóirat a második variációhoz: A versek idézésével a szerző egyértelműen azt kívánta érzékeltetni a ***jelzésig –, amit már többször is hangoztatott elbeszélések során. – Hogy a férfiorvos egy-két kivételtől eltekintve, első pillanatban férfi, és csak a másodikban orvos. De ez csak a pillanat műve.

Az ő szeme sem lát másképpen, mint egy civil férfié.

Az már más dolog, hogy mennyire tud uralkodni magán, és ösztönein.

És már egészen biztos, hogy az orvos is emberből van.

Ő is lehet beteg, unhatja a klasszikus, horrort gyártó, vagy nagy műveket, mert praxisa során sokkal eredetibben, és megrázóbban találkozhat vele élőben.

Vagyis, amit az élet megír, ott az orvos a „rendező”.

Ja, igen. És ő is lehet beteg.

Jajgathat, káromkodhat, mint bárki más, hasonló esetben. Persze az olvasónak ehhez megfelelő humorérzékkel kell rendelkeznie. De legalább empátiával.

(Ezen versek idézésével, pótolni kívántam, ami a – Vele, Neki tartott, általa megpanaszolt – közéleti kávéház műsorából, idő hiányában kimaradt. A szerző)

***

BIFO-, VAGY MULTIFOKÁLIS

(3. variáció Julesz János „Csak játszom a szavakkal” c. verses kötetének egy szeletére.)

Ki nem látja, hogy szemüveges ország lettünk? Hogy felvirágozott az összes, magát privatizáló valamikori OFOTÉRT.

Sok kis „OFOTÉRT” lett egy cégből, mint mikor a gilisztát fel-darabolják. Ahány darab, annyi új giliszta izeg-mozog, ficánkol.

Hát így járt fenti egészséget szolgáló(!?) cég is, immár a tulajdonosok nem kis öröme, és gyarapodására.

Csak az, az érthetetlen, hogy öreg szülénk miért nem hordtak okulárét? Igaz, hogy az emberek nem olvastak annyit, mint manapság, és leginkább az akármilyen szolgáltatók parányi betűit, ahol tuti, hogy a lényegét kívánják elrejtteni.

Lehet, hogy ezek a huncut szolgáltatók jócskán aládolgoznak az OFOTÉRTEK utódainak is?

Valami firnájszosság lehet a dologban, mert ellenkező esetben nagybetűvel írnák az *egyoldalú szerződéseket*, ami leginkább az ő jogaikat hivatott előtérbe helyezni.

Márpedig ha az ügyfél nem akar rajta veszíteni, akkor alaposan át kell rágnia az apró betűt is, amit okuláré nélkül –, ha kinézi mind a két kuksiját – akkor sem tudja elolvasni.

Így lettünk szemüveges ország.

Aki ezt nem hajlandó elismerni, meglátni, annak minden félelkeppen viselnie kell. Mármint az okulárét.

Na, akárhogyan csűrjük, csavarjuk, szinte minden második ember szemüveget visel távolra. Az olvasáshoz meg, szinte mindenki.

Hogy pont a lényegét miért írják olyan apró betűvel, ehhez aztán nem kell nagy ész. Ez a tankcsapda.

De ez másik téma, csak hát a szemrásegítő igen drága jószág. Ennek ellenére, legalább az apró betűs részek miatt, bizony meg kell vásárolni.

Az is másik téma (lenne), hogy ez az ország miért a lejárt szavatosságú, divatja múlt, és bála butikos áruk országa?

Tény, hogy nem csak a gyógyszer lobby működik, hanem minden olyan szakma, ami könnyen fellendíthető a nép manipulálhatósága révén.

És miért ne lenne manipulálható a nép, mikor nincs más választása?

Eszi, nem eszi, nem kap mást.

Visszatérve e kényes, de kardinális témára, tehet-e mást a szerencsétlen beteg?

Kimegy a gyógyszer te-(ke-)rítő – na, melyik is? – És nem elég, hogy azt a kétórás rendelési időt is elveszi a betegetől, mert ő siet. Még egy rahedli gyógyszert is otthagyt az orvosnál, hogy ő próbálja ki a betegen.

Ez így, sok szempontból is praktikus.

Először is rendkívül olcsó. A gyártónak.

Ha a beteg belepusztul, akkor nem volt szerencséje.

Nem úgy, mint a nyugdíjfolyósítónak.

Ha elfogadja a szervezete, akkor heuréka!

A mellékhatás ugyan később is kijöhet, de ki a fene törődik vele annyira előre? És ugyan melyik beteg tud utána járni, hogy igazát bebizonyítsa? Egy multinacionális céggel szemben? Ugyan ne tessék már nevetetni, mert fáj az oldalunk. Mindezek mellé – nyílt titok –, hogy az orvosokat jutalmazza a gyógyszergyár. Nem is egyszer, és ez így hangzott el a médiában. Ha ők hazudtak, akkor a szerző is, és nem vállalhatja a felelősséget.

Mindenesetre „*nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja*”.

(Régóta létezik már a benzin nélküli automobil is, de mi lenne akkor a kőolajtermelőkkel, és forgalmazókkal? Menjenek napraforgót termelni?)

És az ember, nem itt olvas először ezekről a manipulációkról. Bár, nemigen verik nagydobra.

Amiről nem beszélnek, az nem létezik. (!)

Na! Hát valamiben tényleg meg kell halni, ha már magától nem akar az istenadta!

A szerencsétlen beteg meg beveszi a gyógyszert, ha beledöglik is. Ha másba nem, hát a mellékhatásba.

De nem is meri *nem* beszélni, pedig sokkal jobban tenné, ha nem szedné be, mert leginkább a sok gyógyszer fogyasztásába hal bele.

Egyértelmű a rengeteg mellékhatást nézve. Hiszen megmérgezi saját magát. Ott van leírva a mellékelt tájékoztatón, ugyancsak apró betűvel! Meg az is, hogy kérdezze meg orvosát gyógyszerészt. A gyártó ugyan leírja, hogy mennyi más bajt okozhat az általa előállított medicina, de egyúttal ráhárítja az orvosra a felelősséget.

Na, arra lennének sokan kíváncsiak, hogy melyik orvos, vagy gyógyszerész ad *istennevében* felvilágosítást! Nem elég, hogy felírta, még bizalmatlankodik is a beteg? Na, ne már! Hát van itt szemináriumra idő? Ugyan kérem! Az, az idő már elmúlt. Attól kezdve aztán, az idő a legdrágább, a muzsikaszó után.

És ha menet közben derül ki, hogy még sem jó a gyógyszer, mert például allergiás rá a páciens, akkor sincs más választása a többhónapos előjegyzéseket tekintve. Nos, mi legyen? Szedje, vagy ne szedje? Inkább szedi! Majd megszokja, ha már az előjegyzési idő alatt szedte. Ha meg nem, akkor a folytatást ismerjük. Illetve a véget. Kortól függetlenül, még a temetkezési vállalatnak is meg kell élni!

Konklúzió; nemcsak szemüveges ország lettünk, hanem gyógyszerzabáló is.

Persze lehetne itt sorolni – finoman szólva – az anomáliákat, tudja azt mindenki, írás nélkül is. Legfeljebb momentán elfelejti. Na, ezért emlékeztetjük rá. Itt is.

***

Visszatérve a szemüvegre, ott azért más a helyzet.

Ha már a szerencsétlen ember rövidlátó, legalább legyen *jól öltözött*.

Ehhez csak egy jó szlogent kellett kitalálni.

„*A szemüveg öltöztet*”!

Az embernek a jó franc se tudja, hogy miért, de az jut eszébe, hogy lehet benne valami. Leginkább nyáron – ha elég lenne egy szemüveg – milyen olcsón megúsznánk az öltözködést...

De, mindenki tudja, hogy ez smafu, és a drága – de általában divatja múlt – okulárék nem öltöztetnek, hanem díszítenek, vagy csúfítanak. Meg, hozzászoktatják a balekot a viseléséhez. Nem beszélve a csiszolásról, amit soha nem oda passzítanak, amelyik lyukon véletlenül látna is valamit a viselője. Ahogy esik, úgy puffan.

Viszont az optikusokkal sem lehet vitatkozni, mert *ők a szakemberek.*

Mintha ők látnának a páciens szemével.

Végülis papírforma szerint mindent jól csinálnak, és egy laikus ne magyarázza nekik a szakmát.

Még csak ne is nézelődjenek, ne gondolkodjanak, ne latolgasanak, ne kérdezzenek. Gyorsan válasszanak – ha lehet a legdrágábbat. Na és vegyék, szó nélkül fizessenek és vigyék!

Aztán menjenek Isten hírével, mert ez nem cirkusz. Különb is jön a következő balek, és nem szeretnék, ha az előző vásárló hallaná a süket sódert, amit már neki egyszer lenyomtak.

Persze, így van ez szinte mindenütt a kereskedelemben.

***

Malvin egy alkalommal olyan hivatalos papírt írt alá, aminek meglehetősen súlyos következményei lettek.

Ahogy kiderült a turpisság, rágta magát, hogy nem vette észre a csapdát, mikor ráeszmélt, hogy erősen megromlott a szeme.

Még csak nem is gyanakodott, mikor az ügyintéző kedvesen biztatta, hogy nyugodtan aláírhatja, mert tiszta az ügy. Láttá ő az apró betűt a papír alján, de sietett is, meg a hivatalnok olyan kedvesen beszélt vele, hogy meglepődésében a gyanú árnyéka sem vetődött fel benne.

Otthon meg tépte a haját a megelőlegezett bizalom miatt.

Aztán rájött, hogy szabad szemmel alig lát.

Érezte ő már máskor is, hogy valami szór lehet a levesben, mert még az utcán is botladozott, ami azt jelentette, hogy se közel, se távol nem látott tisztán.

– Miért nem mész már el a szemészhez, hogy felírjon valami látásjavítót? – kérdezte mindig barátnője. – Olyan divatos kis kereteket lehet kapni.

– Na, ez az! Kicsi kereteket, amin nem lehet kilátni. A nagyobb meg dupla annyiba kerül. Á! Nincs nekem arra pénzem! Ócskát meg nem biggyesztek az orromra. Ugyan hogy néznék ki? Aztán meg külön olvasót, külön az utcára.

Majd répát rágcsálok. Az „Á” vitamin rendbe hozza.

Volt benne valami, mert később kiderült, hogy vitaminhiánya van, és amit bevisz a szervezetébe, valami miatt nem szívódik fel. Ha ezt rendesen kivizsgálják, megspórolhatta volna a szemüveget.

– Te tudod – legyintett rá a barátnője, de az agitálással nem hagyott fel. – Lehet bifokálist is, meg multifokálist is rendelni. Nem kell külön két szemüveget vásárolni. Nézd meg az enyémet. Meg sem látszik, hogy belecsiszolták az olvasó részét – kapacitálta tovább Lenke a barátnőjét, elhallgatva az igazságot.

– Jaj, hagyjál már! Hallottam, hogy nehéz megszokni. Látsz te ezzel egyáltalán?

Meg az a kiszélesített szára! Mint lónak a szemellenző, hogy csak előre menjen.

– Neked semmi nem tetszik!

– Ami nem jó, az nem tetszik!

– Akkor vakoskodj – elégelte meg a rábeszélést barátnője.

– Nem arról van szó!

– Hát miről?

– Hogy nincs egy normális keret, mert engem a széles szárú is zavar, meg a keskeny keret is.

Egy darab drót, és egy vagyont kérnek érte.

Ráadásul hamar tönkre megy. Egy-kettőre gallyra megy. Ha visszaviszed reklamálni, bevágják a tábori pofát, és azt mondják, hogy „...a szemüveg sem tarthat örökké”.

Mit bámulsz? Talán nem így van? Még pimaszkodnak is.

Barátnője csak nézte, és úgy gondolta, hogy nem győzködi tovább, úgyis megveszi, ha már egyáltalán nem lát szemüveg nélkül. Mit erőlködjön.

Malvin már a munkahelyén sem látott, és estére úgy jojózott a szeme, hogy kamillázni kellett. Majd reszelt nyers krumplit, meg uborkát rakott rá, de akkor sem látott jobban.

Semminek sem tartott sokáig a hatása.

Aztán vett valami homeopátiás szert, valami vizint vagy mit, de azzal se ment semmire.

Továbbra is állandóan szatyorszámra hordta haza a sárgarépát, és már úgy unta pucolgatni, hogy elhatározta, hogy feladja.

A piaci árus nem állhatta ki, megkérdezte tőle.

– Tán nyulakat tart kedveském? Csak azért kérdem, mert van itt hitványabb, is és azt sokkal olcsóbban adom.

Meg, aztán ha egy napig fonnyasztja a zöldjét, akkor nyugodtan odaadhatja nekik, nem lesznek fostosak.

Na, kéri? Melyiket adjam? Malvin úgy nézett rá, mint tyúk a piros kukoricára, de nem mondta a kofának, hogy ő a répapabáló házi nyuszi.

– Amit szoktam – mondta kurtán és bosszúsan.

– Ahogy gondolja aranyom! Nekem mind eladó.

Végül aztán feladta a répakúrát, mert hányingere lett tőle. El kezdte járni az optikusokat.

Eleinte csak a kirakatokat nézte. Szinte egy keret sem tetszett neki. Amit el tudott volna fogadni, annak nem tették ki az árát.

Nem mert bemenni, megkérdezni, csak gondolta, hogy azért nem rakták ki, mert sokba kerülhet.

– Csakis az lehet az oka, ha ezen az egyen nem látok ár-cédulát.

Ennyire nem lehetek vak, akármennyire is rosszul látok!

Végül kért egy beutalót a szemészetre, hogy megvizsgálják a szemét, és felírják a dioptriát, meg a többi adatot.

Meg is kapta két hónapra az időpontot.

Megint bosszankodott. De aztán úgy gondolta, hogy addig is nézegeti a kereteket, hátha talál magának valót.

Mikor bejutott a rendelőbe, az orvos közölte vele, hogy távolra 1,5 olvasásra 2,5 dioptria szükséges. Aztán ő is megkérdezte, hogy miért nem vette észre, hogy nem lát rendesen?

Észrevettem én, csak nem találok megfelelő keretet, mert ami jó lenne, az nagyon drága – mondta szégyenkezés nélkül.

Végül is, ami igaz, az igaz.

Az orvos bólogatott és ajánlott neki egy-két optikust. Malvin nem mondta, hogy pont azokat vizslatta először.

Már attól tartott, hogy elküldik a kirakattól, mert minden nap fél órát is ott ácsorgott, latolgatott.

Egyszer véletlenül bepillantott az üvegen keresztül, és látta, hogy az eladók egymásnak beszélnek, és mutogatnak feléje.

Ekkor elszégyellte magát, és továbbállt.

– Biztosan azt hitték, hogy be akarok törni – gondolta.

Mikor a kezébe kapta a vényt, csak beállított abba az üzletbe, ahol ár nélkül nézegette a keretet.

Az optikus megmondta az árát, és Malvin megkapaszkodott a pult szélébe.

Az optikus mintha észre sem vette volna, olyan agitálásba fogott, hogy Malvin még jobban elszédült.

Nem szólt egy szót sem, de egyre a többi keretet bámulta.

Hiába. Nem talált magának megfelelőt. Rémesen nézett ki mindegyikben.

De az optikus értette a módját, hogy miként bolondítsa meg a szerencsétlen vásárlót. Főleg, aki nem tudott dönteni.

– Azt ajánlom, hogy bifokális, vagy multifokális üveget csináljunk – hadarta –, mintha a vevő már meg is rendelte volna, vagy egyenesen rábízta az egész döntést.

– Mi a különbség a kettő között?

Az optikusnak ez volt a kedvenc agitáló szövege. Mindjárt látta, hogy laikussal áll szemben. Meg is kérdezte tőle.

– Ez az első szemüvege?

– Ez – válaszolt Malvin röviden, és kissé türelmetlenül.

Pedig ezután jött még a feketeleves.

Az optikus úgy magyarázott, hogy a vevő még véletlenül se értse meg.

Különböző üres mezőket, átmenetes csiszolást, ilyen látást, meg olyan oldalra nem látásról beszélt.

– Ez melyik? – kérdezte Malvin félve.

– Ez a multifokális.

– És a másik?

– A bifokális? Az már nem divat.

– Nekem nem divatos üveg kell, hanem hogy lássak! – szakadt el a madzag Malvinnál.

Az olcsóbb?

– Olcsóbb, de nem sokkal.

– És az milyen?

– Abba csak egy kis lyukat csiszolnak, és azon keresztül lehet olvasni.

Tény, hogy mind a kettő praktikusabb, mint két különböző szemüveg – magyarázta türelmesen az optikus. Az külön két keret – folytatta. Dupla ár.

Malvinnak zúgott a feje, de úgy gondolta, hogy muszáj döntenie, ha már ennyi időt elvacakolt.

– Hát, ahogy kiveszem a szavából, nem sok különbség lehet közöttük, mert a multifokális ugyan átmenetes csiszolású, de két oldalt üres a mező, vagyis olyan, mint egy ablaküveg.

Akkor meg olyan mindegy, ha már a bifokális az olcsóbb – döntött.

Az optikus is feladta, mert úgy látta, hogy feleslegesen tépi a száját.

Leírta, amit le kellett írni, és mintegy utolsó tördőfészként közölte a vásárlóval, hogy ha kívánja, ingyen megvizsgálja a szemét az üzletben lévő orvos. Annak ellenére, hogy a páciens a szemorvostól vitte a receptet.

Malvin kis híján agyvérzést kapott. Na, ezért is ilyen drágák a szemüvegek, mert eltartják a szemorvosokat is.

– Ügyes fogás! – mormogta.

Egész úton dohogott magában.

Otthon, alighogy ledobálta a táskáját, cipőjét, egyebeket, azonnal felhívta a barátnőjét.

– Na, most már megnyugodhatsz. Megrendeltem a szemüveget. Ki is fizettem.

– Csak nem? – csodálkozott Lenke – mi történt veled?

– Mi történt volna? Semmi. Csak rászántam magam, mert tényleg nem látok.

– Na és milyen?

– Drága.

– Nem úgy értem. Multi?

– Hogyne! Bifokális.

Lenke a vonal túlsó végén elhúzta a száját, amit Malvin a hallgatásából sejtett.

– Ne fíncsorogj, nem neked kellett kifizetni.

– De hát ezzel az erővel multit is rendelhetél volna!

– Igen, de az drágább is, meg azt mondta az optikus, hogy előbb szokjak ehhez, aztán majd a legközelebbit multira csináltatom.

Tudod, elmagyarázta, hogy mind a kettőnél vigyázni kell.

– Hogy érted? – csodálkozott Lenke.

– Például ha lefelé megyek a lépcsőn, nem elég a szememmel lefelé nézni, hanem teljesen a mellkasomra kell hajtani a fejem –, ami olyan kellemetlen –, mint a barbárnak mondott afrikai népeknél, ahol a nők mindig egy karikával többet kapnak a nyakukra. Persze díszként. Csak akkor van gáz, ha félrelépnek, mert akkor megfosztják őket ékszereiktől.

Ettől aztán lekonyul a nyakuk.

Én máris így érzem magam, ha rá gondolok, mert lefelé is kell lépcsőzöm, azzal a kis különbséggel, hogy életben maradok. Talán.

Mindenesetre nem a karikák hiánya miatt kell kipurcannom. Bár, ha rákerül a sor, olyan mindegy...

Mert ugye, a távollátó része felül van, és könnyen melléléphetek a lépcsőnek. Egy fok helyett kettőt veszek. Meg egyébként is. Oda kell forgatnom a fejem, amit látni akarok. Közelre,

vagy távolra akarok nézni. Mint a bagolynak. Csak nem megy körbe.

Azt kell megszokni, hogy az üveg felső részével kell nézni, az alsóval meg látni.

– Ne hülyéskedj már!

– Tényleg azt mondta.

– Nahát! Téged aztán jól megbolondított.

– Miért? Te nem úgy nézel vele?

– Hát, megmondom őszintén, hogy nekem teljes átmene-
tes van. Észre sem veszem, hogy távolra, vagy közelre nézek.

– Azanyját! – ámuldozott Malvin – az tényleg kafa lehet.
De hát, kinek van annyi pénze, rajtad kívül?

– Ó, sokan hordanak már ilyet.

– Na, mindegy – hangolódott le Malvin. Majd meglátom,
hogyan boldogulok vele.

A legközelebbire már ma el is kezdhetem a gyűjtögetést. Meg
sem merem kérdezni, hogy mennyibe került a tied.

– Akarod tudni?

– Hm... nem is tudom. Mondjad.

– Egy lepedő.

– Mi az, hogy egy lepedő?

– Egy százaz.

– Miiii? Százezer forint?

– Mért mit gondoltál? Euró, vagy dollár?

– Ne szórakozz! Százezer forint egy ku... szemüveg?

– Na, hallod! Ha azt akarod, hogy öltöztessen is, meg láss
is vele!

– Mi az, hogy öltöztessen?

– Nem ismered a szlogent, hogy „...a szemüveg öltöz-
tet?”

– Nem – mondta Malvin mogorván, és már nem is örült,
hogyan megrendelte a szemüvegét.

Jó lett volna egy egyszerű keret, illetve kettő. Egy látó, meg egy néző. És sokkal olcsóbban megúszom. Mi a francnak divatozom én is! Ráadásul még annak sem mondható.

Lenkével való beszélgetés után eluralkodott rajta a rosszkedv.

– Nem lehet ezekkel versenyezni! – kesergett.

Egy hét múlva bement az optikushoz, és máris undorral gondolt a bifokális szemüvegre.

Mikor az orrára helyezte, egy kicsit zavarta, de elvonta a figyelmét, hogy hirtelen mindent jobban látott. Ettől egy parányit kiengedett.

– Most adok egy táblát különböző nagyságú betűkkel, és azon a kis csiszolt lyukon keresztül próbáljon olvasni – mondta az optikus.

Malvin levette a szemüveget, hogy szabad szemmel is lássa a „parányi csiszolt lyukat”.

Valami eltérést látott a lencsén.

– Ez az? – bökött rá.

– Igen, de ne fogdossa kézzel.

– Hát mivel fogdossam? – nézett rá csodálkozva.

– Csak finom ruhával, és nagyon óvatosan törölgesse.

– Hogy a franc essen bele! – fakadt ki Malvin – hát mi ez? Hímes tojás?

– Valami olyasmi – nevetett kényszeredetten az optikus.

– Jól bevásároltam! – méltatlankodott a vásárló.

– Asszonyom, a szemüvegekkel minddel így kell bánni.

– Szép dolog – gondolta magában, de már nem szólt semmit, mert igen furcsán néztek rá.

Ismét feltette a bifokális szemüveget, az optikus igazított rajta egy kicsit, mert egyiket sem tudják pontosan eltalálni, hiába méricskélük előtte olyan gondosan.

Az új szemüveg tulajdonos kilépett az utcára, és már az üzlet lépcsőjén mellélépett. Egy járókelő kapta el az utolsó pillanatban.

Hálából Malvin az ügyetlenkedésével jól összetaposta a lábát. A segítsége nem győzött bocsánatot kérni.

Az úton nagyon óvatosan haladt, mert rájött, hogy eufórikusnak tűnt az öröme. Nem is olyan egyszerű megszokni.

Néha megállt egy-egy kirakat előtt, de nem látta az árakat.

Feljebb emelte a fejét, de még mindig nem találta el a lyukat.

Már úgy állt a nyaka, mint egy alaposan megtépázott, de győztes gúnárnak, amitől – enyhén szólva – megint furcsán érezte magát.

Végül beletalált a lyukba, és kis híján felkiáltott örömeiben.

– Csak rájöttem a nyitjára! – örvendezett magában.

Otthon aztán letette, hogy egy kicsit pihenjen a nyaka is, meg a szeme is.

Másnap reggel izgatottan készült a munkába új szemüvegével.

Am észébe jutott az előző napi bukdácsolás és hamarabb indult. Óvatosan haladt, mintha tojásbéjón lépegetne. Be is ért szerencsésen. Egy pár napig azért bizonytalankodott, de egyre bátrabb, és merészebb lett.

Már előfordult, hogy még szaladt is a buszig.

– Ó megy ez nekem! – állapította meg elégedetten.

Egy hét múlva ismét megjelent a rendelőben, hogy egy másik szakorvosi beutalót kérjen.

Elégedetten nyugtázta, hogy a vizsgálatra nem kell két hónapot várakoznia.

Az előjegyzési papírokat az utcán, az ajtón kívül gyömszőlgette a táskájába, és elmulasztott a lába alá nézni. Így nem vette észre, hogy a betonba ágyazott sárkaparó rácsa megsüllyedt.

Pedig tíz év alatt – mióta oda járt – hányszor de hányszor átlépett rajta. Soha még csak meg sem botlott benne. Most nem sikerült a manőver.

Cipője sarka – a jó ég tudja, hogy mitől – megakadt a rácsban, és akkorát zuhant, mint egy zsák krumpli. Nem is tudott felállni magától. Próbálták felsegíteni, de nem ment.

Az egész arcát, állát, orrát, homlokát bezúzta. A kezét nem érezte, mert elzsibbadt, a lábára nem tudott ráállni. Fel sem bírt kelni.

Ott feküdt kiterítve, mint akit lebunkóztak.

Egy pillanatra, mintha el is veszítette volna az eszméletét. Mindenesetre nem emlékezett rá, hogy mi történt vele, csak mikor már többen próbálták felcibálni.

Rögtön kivittek egy széket az előtérből, és mentőt hívtak.

Malvin azt sem fogta fel, hogy mi történt vele, és körülötte. A mentő azonnal kint termett, és hordágyra fektették. Azaz fektették volna, de az istennek sem akart. Mindenáron lemászott, hiába igazgatták újra és újra az ágyra.

– Asszonyom! – szólt rá a mentős, mert nem bírta már tovább cérnával – hova indul?

Muszáj bevinnünk a sebészeti ügyeletre, mert lehet, hogy eltört a karja.

– A szemüvegem... az új szemüvegem.... Hol a szemüvegem?

– Nincs a táskájában?

– A szememen volt.

Nosza! A mentősök, az alkalmi segítők, mind a bokorban bújóskaztak, és a sebesült szemüvegét keresték, mintha egymást kergették volna.

A járókelők azt hitték, hogy bohóckodnak. Rosszallón néztek rájuk.

Az egyik aztán megtalálta, és rá is lépett. De csak egy kicsit. Egy szára eltört.

– Sajnálom hölgyem, de nem láttam. Nem szándékosan léptem rá. De azért meg tudják csinálni, ne féljen.

Végre elindult a mentő, a sofőr meg káromkodott, hogy nem tud az idővel elszámolni.

Malvint kint hagyták, mert rengetegen ücsörögtek a baleseti rendelő folyosóján.

Feküdt a hordágyon összezúzott arccal, törött könyökkel, a táskáját, és törött szemüvegét szorongatva.

Szoknyája elszakadt, a harisnyáján a szem mindenütt futkosott, és egyáltalán olyan állapotban volt, hogy szeméből szivárgott a könny, annyira sajnálta magát.

De leginkább az új szemüvegét.

– Kár volt bifokálist vennem – gondolta keserűen. Jobb lett volna egy utcai és külön egy olvasó. Olcsóbban megúszom, és nem történik velem ez a szörnyűség.

Eleinte nem mert szétnézni, mert érezte, hogy a többi beteg bámulja. Szégyellte magát.

Aztán egy kicsit megnyugodott és az intő reklám plakátokat bámulta.

„Csontritkulás a néma kór”. „Idejében menjen szűrésre”. „Előzze meg a mellrákot”. „Prosztata betegségére legjobb a Prosztamaluno”, meg ilyen, és hasonló megnyugtató felhívásoknak a nagybetűit olvastatta.

Az aprókat nem látta.

Forgatta a nyakát amennyire bírta, és elégedetten nyugtázta, hogy nem tört ki, nem is húzódott meg.

Egyszer csak megakadt a szeme jó nagy színes betűkkel írt plakáton.

„Szebbnél szebb keretek között választhat. Ne feledje, a szemüveg öltöztet”....

Mire hazavitte a mentő, már égen, földön keresték. Orvos-tanhallgató lánya éppen egy vékony könyvet dobott a kanapéra, amit kinyájában olvasott.

Mintha mi sem történt volna – Malvin érdeklődve vette kezébe a könyvet, bár szabad kezével a szemüveg egyik oldalát fogni kellett, a törött szára helyén.

***

*Julesz János: „Csak játszom a szavakkal” c. könyv 17. oldal.
(Limerikék 1-24)Kiadó: Medicina Könyvkiadó Zrt. Budapest,
2006. ISBN: 963 226 047 2*

4. Bifokális ókulám

Bár messzenézni fent megvan a haszna,

Ezzel nem látok le csak két araszra.

Azért csöpög gatyámba

*a húgynak vége máma:
Hát mikor láttam ily közel
a f(onnyadó harasztra)?!*

Malvinra olyan nevetés tört rá, hogy alig bírta abbahagyni. Mint, aki el is felejtette a rossz kedvét, egész napi szerencsétlenségét, olyan önfeledten kacagott.

A család megütközve nézett rá.

– Mi van anyával? – kérdezték ijedten – talán mentőt kellene hívni, mert sokkot kapott.

– Ugyan már! Semmi bajom, „csak” a karom tört el. Azt nevetem, hogy más is pórul járt ezzel a „csoda szemüveggel”.
Hát igen.

Van, aki ilyen helyzetben dühében sír. Van, aki kínjában nevet. És van, aki bölcsen verset ír.

De, a régi jó magyar közmondás szerint, akkor is legszebb öröm a káröröm....

– v é g e –

Utóirat

Köszönet a Medicina Könyvkiadó Zrt-nek (Budapest), és a versek szerzőjének - Dr Julesz János emeritus professzor úrnak, hogy - elbeszéléseket, anekdotákat tartalmazó megjelenés előtt álló könyvemet, az Ő könyv alakban korábban kiadott - oda illő verseivel, versrészleteivel díszíthettem, és színesebbé tehettem.

Az elbeszélések, mindegyike megtörtént eseményen alapul, természetesen írói fantáziával színezve.

A nevek, címek, idézetek - mint versrészletek - pontosan úgy kerültek e könyvbe, mint ahogy, az eredeti kiadványban szerepelnek.

Mindennemű változtatás nélkül.

Ebből a könyvből kár lett volna kihagyni, és remélhetőleg előnyére válik szerzőjének is, újabb kiadások lehetőségével, amit tisztelettel és szívből kívánok.

Szekeres Kató

Szeged, 2011-09-02

AJÁNLÓ

*Medicina Könyvkiadó Zrt Budapest kiadásá-
ban*

Dr Julesz János:

*„Csak játszom a szavakkal”
„Michelangelo golyvája”
„A visszavett szüzesség”*

***

*Piroska Baetz
Médiendesígn journalist*

[http:// www.prb-webdesign.de](http://www.prb-webdesign.de)